

ת"פ 56865/08/16 - מדינת ישראל נגד סעיד גודה, אחמד מברוק, עבד אללה עבד אללה

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"פ 56865-08-16 מדינת ישראל נ' גודה(עציר) ואח'
בפני כבוד השופטת אדנקו סבחת- חיימוביץ

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

- 1.סעיד גודה (עציר)
- 2.אחמד מברוק (עציר)
- 3.עבד אללה עבד אללה (עציר)

הנאשמים

הכרעת דין

כתב האישום

כנגד הנאשמים הוגש כתב אישום מתוקן המייחס להם מספר אישומים.

על פי החלק הכללי לכתב האישום, בליל ה- 21.8.16 בין השעות 03:45-05:00 או בסמוך לכך (להלן- "ליל האירוע") הגיעו הנאשמים לכפר סירקין (להלן- "הכפר"), התפרצו למספר בתים ונטלו משם רכוש.

על פי **האישום הראשון**, בליל האירוע הגיעו הנאשמים לבית ברחוב האילנות 3 בכפר, נכנסו ליחידת דיור בדמות קרוואן וכן למחסן כלים המצויים בחצר הבית, קרעו את הרשת שכיסתה את הכניסה לסלון הקרוואן, הפכו חפצים והשליכו אותם לכל עבר. בהמשך נכנסו למחסן שלא היה נעול ונטלו משם נעלי ספורט כחולות עם סמל נייקי צהוב, אופניים מסוג KONA בצבע לבן-כתום, דיסק חשמלי בצבע צהוב של "דה וולט", אוכל ושוקולד. משכך יוחסו להם עבירות של התפרצות למגורים בצוותא, הסגת גבול פלילית בצוותא, גניבה בצוותא.

על פי **האישום השני**, בליל האירוע נכנסו הנאשמים לבית ברחוב האילנות 12 בכפר בו מתגורר סאמי ארואסטי יחד עם המטפלת שלו כריסטינה מג'יאה, האחרונה התעוררה והבחינה בנאשמים אז נמלטו מהבית דרך חלון הסלון. משכך יוחסה להם עבירת התפרצות למגורים בצוותא.

על פי **האישום השלישי**, בליל האירוע הגיעו הנאשמים לבית ברחוב השדות 4 בכפר, נכנסו לחצר ניגשו למרפסת חתכו שרשרת מתכת אליה היו קשורים אופניים ונטלו את האופניים. משכך יוחסו להם עבירות של הסגת גבול פלילית בצוותא וגניבה בצוותא.

על פי **האישום הרביעי**, בליל האירוע הגיעו הנאשמים לרחוב הבנים 2, מתחם בו יש שני בתים, באחד מתגוררת תמר שגיא נדב (להלן- "גב' שגיא נדב") ובשני ליאור גל ומאיה עמיר (להלן- בנה"ז גל עמיר").

בשעה 3:45 ישנו בני הזוג גל עמיר, הגב' עמיר התעורר למשמע בכי התינוקת שלהם ושמעה רעשים מסלון הבית. עמיר העירה את גל ושניהם הבינו שיש פורצים בבית ושמרו על שקט. הנאשמים התפרצו לבית בנה"ז בכך שקרעו את הרשת שכיסתה את החלון בחדר הילדים. הנאשמים נטלו רכוש כדלקמן: מחשב נייד בצבע אפור- שחור של חברת HP טלפון נייד מסוג נקסוס 5, טלפון נייד מסוג קלאגסי S3, שני טלפונים ניידים מסוג גלקסי S2, תיק צד לבן ובו ארנק, כרטיס אשראי, מסמכים שונים, תג עובד, שטר כסף ויאטנמי, תיק גב ירוק ובו בגדי תינוקות וארנק ובו תעודת זהות, כרטיס אשראי וכרטיסים נוספים, משקפים, מפתחות, MP3, שעון, פנקס צ'קים וטבעת. לאחר שהבחינו בנה"ז שהנאשמים עצבו הם התקשרו למשטרה.

בשעה 04:00 לערך ניסו הנאשמים להיכנס לביתה של הגב' שגיא נדב בכך שניסו לפתוח את התריס שברו אותו ומשלא הצליחו נכנסו למרפסת חיצונית ונטלו משם מברגה, מקדחה ומטען של חברת בוש.

משכך יוחסו לנאשמים עבירות של התפרצות למגורים בצוותא, גניבה בצוותא- 2 עבירות, ניסיון התפרצות למגורים בצוותא והסגת גבול.

על פי **האישום החמישי**, בליל האירוע בשעה 05:50 אותרו הנאשמים בכפר סירקין ונעצרו. הנאשמים החזיקו ברשותם את הרכוש המתואר באישומים 1-4 וכן רכוש נוסף שכלל תיק גב שחור ובו משאבת אופניים, סכין יפנית, גרביים, דברי מזון, כובע קסקט, שתי זוגות כפפות ומברג. באותן הנסיבות נאשם 3 הזדהה בשם "חליל אחמד עבדאללה" בן 17. בעת שהותו בתחנת המשטרה סירב הנאשם 3 לשתיף פעולה ואמר לשוטר אטינגר "אני אפגוש אותך בחוץ".

משכך יוחסו לנאשמים עבירות של כניסה לישראל שלא כחוק והחזקת נכס חשוד כגנוב. כמו-כן יוחסה לנאשם 3 עבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו.

גדר המחלוקת

במענה לכתב האישום הודו הנאשמים בעבירת שהייה בלתי חוקית אך כפרו ביתר המיוחס להם.

הנאשם 1, מסר כיהרכוש הגנוב היה בקרבת מקום והם נתקלו בו בדרך חזרתם לכפר קאסם.

הנאשם 2, מסר כי בדרכו חזרה לשטחים פגש בשני האחרים כשהרכוש היה עליהם.

הנאשם 3, הכחיש כל המיוחס לו.

במהלך עדותו בבית המשפט הודה הנאשם 3 בעבירה של הפרעה לשוטר בגין המיוחס לו באישום החמישי.

אין מחלוקת שהנאשמים נתפסו ביום 21.8.16 בשעה 05:50 לערך בשדות של כפר סירקין. אין מחלוקת שהנאשמים לא נתפסו בכף בעת ביצוע ההתפרצויות והגניבה, ומוסכם על הכל, כי טביעות אצבעותיהם לא נמצאו בזירות האירועים או על הציוד שנתפס ברשותם. אין גם חולק, כי לא נמצאו ממצאים אחרים הקושרים אותם באופן ישיר להתפרצויות, זולת הציוד שנתפס ברשותם. ב"כ הנאשמים לא חלקו על שייכותם של הפריטים למתלוננים אך טענו, כי לנאשמים אין כל קשר לרכוש שנתפס, הם מצאו אותו בעת הגעת השוטרים או סמוך לכך. קיומו של רכוש נוסף שאינו שייך למתלוננים בתיק מלמד שאחרים ביצעו את ההתפרצויות ולא הנאשמים. ב"כ הנאשמים ביקשו לקבוע, כי לא מתקיימת חזקה תכופה ובלעדית לא ניתן לקבוע, כי הנאשמים אחראים לביצוע ההתפרצויות והגניבות. לחלופין, ביקשו לקבוע שעלה בידי הנאשמים לסתור את החזקה התכופה.

עוד טענו ב"כ הנאשמים למחדלי חקירה שפגעו בהגנת הנאשמים ויכולתם להוכיח חפותם בכך שלא נבדקו טביעות אצבע על חלק מהרכוש שנתפס ולא נבדק DNA בייחוד על הכפפות שנמצאו בתוך אחד התיקים ועל המוצגים שנטען שנמצאו בכיסי חלק מהנאשמים. כך גם לא נבדק אליבי של הנאשמים וטענתם היכן שהו טרם הגעתם למקום בו נתפסו על ידי המשטרה, פעולות שיכלו להביא לזיכוי הנאשמים. ב"כ נאשם 3 טען כנגד הדרישה להפשלת מכנסיהם של הנאשמים ללא צורך.

ראיות המאשימה

נוכח גדר המחלוקת העידו מטעם המאשימה כמעט כל עדי התביעה שברשימת כתב האישום, הוגשו מזכרים, דו"חות פעולה, והוצגו חלק מהמוצגים שנתפסו ברשות הנאשמים.

עדויותיהם במשטרה של המתלוננים הוגשו בהסכמה חלף חקירה ראשית והם נחקרו בנגדית. כך גם לגבי המסמכים שנערכו על ידי השוטרים.

ת/1, דו"ח שערך **רס"ר עמרי אטינגר**, ממנו עלה, כי נאשם 3, בהיותו בחדר מעוכבים ולאחר שהשוטר לא נענה לדרישותיו אמר לו "אני אפגוש אותך בחוץ", דבר אותו ראה כאיום. העד חזר על הדברים אף בעדותו בבית המשפט.

ת/2, עדותה במשטרה של **כריסטינה מג'יאה** מיום 21.8.16.

ת/3, עדות **ליאור משה גל** במשטרה מיום 21.8.16 בשעה 5:00. **ת/4**, מזכר המפרט את הרכוש שהוחזר לעד זה ובו רשימה ארוכה של פריטים אף כאלה שלא צוינו על ידי העד בהודעתו **ת/3**.

ת/5, תמונות של הרכוש שנתפס שצולמו על ידי המתנדב **רועי סער**, כפי שצולם בשטח וכן תמונות שצולמו בתחנת המשטרה אך לא על ידו.

ת/6, תמונות של הרכוש בתחנת המשטרה שצולמו על ידי השוטר **יולי וולמן**.

ת/7, הודעת העד **עידן אנגל** במשטרה מיום 22.8.16 בשעה 10:26. **ת/8**, תמונות שצילם העד אודות הוו המקובע לקיר והשרשרת בתוכו כשהיא חתוכה. **ת/9**, מזכר הנוגע להשבת אופניים השייכים לבנו של העד.

ת/10, עדות **מיכאל זאב אלסטר** במשטרה מיום 22.8.16 בשעה 10:03, **ת/11**, עדות נוספת של העד מיום 22.8.16 בשעה 10:31.

ת/12, דו"ח פעולה של **הדס כפיר** אודות נסיבות תפיסת הנאשמים והרכוש שעמם, יחד עם המתנדב רועי סער. **ת/13**, מפת האזור ועליה סימוני הדס של כפר מסחה, כפר קאסם, דיר באלוט וקיבוץ עינת. **ת/14**, תצ"א של האזור ועל גבו מקום תפיסת הנאשמים.

ת/15, דו"ח תפיסה שערך העד הדס כפיר לגבי שני זוגות האופניים שנתפסו אצל הנאשמים.

ת/16, דו"ח שערך **רועי סהר** אודות נסיבות תפיסת הנאשמים, תרשומת לגבי הציוד שנתפס בידם ועליהם וצילום הציוד והנאשמים בשטח.

ת/17, דו"ח שערך העד **טבגה קברטה** ממנו עלה, כי הגיע למקום והנאשמים שכבו על הרצפה כאשר שניים היו אזוקים. הוא מסר לשוטרים במקום אזיקים לצורך איזוקו של השלישי. בעדותו בבית המשפט חזר על הדברים והוסיף, שהה במקום כ-10 דקות ולא נגע ברכוש או בנאשמים.

ת/18, הודעת העדה **תמר שגיא נדב** במשטרהביום 23.8.16 בשעה 10:32. **ת/19**, תמונות שצילמה העדה של התריס בביתה ו- **ת/20**, מזכר החזרת הרכוש לעדה.

ת/21, דו"ח של השוטר **לירן ספקטורובסקי** (הוגש אך בטעות לא נרשם בפרוטוקול הדיון מיום 13.3.17).

ת/22, דו"ח פעולה שמספרו 0058 של השוטר **ולדימיר בירון** מיום 21.8.16 בשעה 4:35 אודות נסיבות גבית עדות ממאיה עמיר ו- **ת/23**, דו"ח פעולה שמספרו 0061, אודות מעורבותו בפעולות שקדמו למעצרו של הנאשמים והפעולות שביצע לאחר מעצרו כמו החיפוש על גופם ובדיקת תכולת התיקים.

ת/32, מזכר שערך העד **מר יולי וולמן** ביום 21.8.16 בקשר לטענות נאשם 3 כי חם צוואר שהיה ברשותו הוכנס לאחד התיקים. מבדיקת העד, חם הצוואר נשמר בנפרד עם יתר הדברים שנמצאו בכיסו של הנאשם 3 בחיפוש.

בעדותו בבית המשפט הוסיף שגבה הודאות ולא זוכר אם תועדו החקירות שביצע באודיו. אינו יודע למה לא נבדקו טביעות אצבע, לא הוא מחליט על בדיקות טביעות אצבע ו-DNA.

ת/33, עדותה במשטרה של **אורלי אלסטר** במשטרה ביום 21.8.16 בשעה 5:30.

ת/34, מסמך הפנייה לבדיקות מאת החוקר **יוסי קריץ** מיום 22.8.16.

ת/35, תעודות עובד ציבור לפיהן אין לנאשמים היתרי כניסה לישראל למועד הרלוונטי לכתב האישום.

ת/36, דו"ח מז"ח שערך השוטר **אופיר היקרי** בצירוף תמונות בביתה של אורלי אלסטר, בו קבע שלא נמצאו טביעות אצבע.

ת/37, דו"ח פעולה שערך השוטר **איתי כהן**, לפיו כח מג"ב זיהה ועצר שלושה חשודים והם הגיעו לסייע בביצוע המעצר. שלושת החשודים, שב"חים, היו ללא תעודות זהות. נתפסו ברשותם, אופניים, טלפונים ניידים, מחשב נייד ועוד

פריטים שזוהו כפריטים שנגנבו מבתי המתלוננים. העד הזעיק מסוק לבצע סריקות אך ללא תוצאות.

ת/38, חו"ד מומחה של **יהונתן דוסטאר**, כי מברג באורך 28 ס"מ עם רוחב להב כ- 8 מ"מ שנתפס ברשות הנאשמים "יכול לשמש כלי פריצה" לפתיחה אלימה של דלתות מבנים וכו'. בעדותו בבית המשפט מסר שבדק שלוש זירות ולא מצא ממצאים: האילנות 12 ו- 2 בתים רחוב הבנים 2. הוא לא שלח מוצגים למעבדה כי לא נתבקש.

ת/39, מזכר שערך יהונתן דוסטאר לפיו במוצגים המסומנים "מג" לא נמצאו טביעות אצבע.

ת/40, דו"ח מסכם מז"פ לגבי רחוב האילנות 12 מאת יהונתן דוסטאר, לפיו שיטת הביצוע הייתה פתיחת החלון משמאל לדלת הכניסה.

ת/41, שני דוחות מז"פ המתייחסים לרחוב הבנים 2 מאת יהונתן דוסטאר. ברח' הבנים 2 כניסה א', ביתה של תמר שגיא נדב, קבע ששיטת הביצוע היא "פתיחה בכח של כנפי התריס תוך שבירת נעילת כנפי התריס בחלון המערבי בסלון". בביתם של מאיה וליאור קבע ששיטת הביצוע הייתה פתיחת חלון חדר הילדים. המתלונן מסר לו שקרעו את הרשת, אך זו לא הייתה במקום כי נלקחה לתיקון.

כן הוגשו חקירותיהם של הנאשמים במשטרה.

חקירות נאשם 1: ת/24 חקירה מיום 21.8.16, ו- **ת/25** חקירה מיום 24.8.16.

חקירות נאשם 2: ת/26 חקירה מיום 21.8.16, **ת/27** חקירה מיום 24.8.16 בשעה 08:42, ו- **ת/28** חקירה מיום 24.8.16 בשעה 09:34.

חקירות נאשם 3: ת/29 חקירה מיום 21.8.16, **ת/30** חקירה מיום 24.8.16 בשעה 08:45, ו- **ת/31** חקירה מיום 24.8.16 בשעה 09:50.

ראיות ההגנה

הנאשמים העידו להגנתם וכן הוגש **נ/1**, רשימת הציוד שנתפס ברשות הנאשמים אך לא זוהה על ידי מי מהמתלוננים בתיק זה.

גרסאות הנאשמים אינן אחידות אך בקליפת האגוז ניתן לומר, כי בעדותם במשטרה הכחישו, כי הם פרצו וגנבו מבתי המתלוננים. הנאשמים קשרו את עצמם לרכוש שנתפס. נאשם 1 מסר שהחזיק באופניים כמו גם נאשם 3, וכי ראה ארבעה בחורים הזורקים את הציוד. נאשם 2 מסר שפגש בשני הנאשמים האחרים כשהציוד עליהם. נאשם 3 מסר ששלושתם עבדו יחד ובדרכם חזרה ראו ארבעה אנשים שברחו מהמקום ולאחר מכן הם הלכו ומצאו את הציוד שהותירו אלה שברחו.

בעדותם בבית המשפט הרחיקו הנאשמים עצמם מהרכוש שנתפס ברשותם, חזרו בהם מהפללה העצמית ומהפללת האחרים. והכל יפורט בהרחבה בהמשך.

דין והכרעה

כאמור אין מחלוקת, כי היו פריצות בבתי המתלוננים בליל האירוע והמחלוקת היא על הקשר בינם לבין הנאשמים. משכך עדויות המתלוננים יובאו בתמצית.

עדויות המתלוננים על פי האישומים

א. האישום הראשון

מר אלסטרמסר, כי בשעה 5:00 הבחין שפרצו ליחידת הדיור שלהם ולמחסן סמוך וגנבו כלים, נעלי ספורט, אופניים וקסדה של הילד, דיסק חשמלי, אוכל ושוקולדים. הפורצים נכנסו דרך החלון לאחר שקרעו את הרשת. הוא זיהה את האופניים שנתפסו על ידי המשטרה כאופניו של בנו ואלה הושבו לו. ביתו נמצא בין השניים האחרים שאף הם נפרצו. הקסדה של בנו שנגנבה נמצאה בשדה בחלוף חודשים.

גב' אלסטרמסר את עדותה במשטרה בשעה 5:30 בליל האירוע. היא קיבלה טלפון מהגרוש שלה, יצאה החוצה וגילתה שהקרוואן שלהם נפרץ. בשלב מסירת העדות לא ידעה לומר מה נגנב משם וציינה שהפורצים קרעו את הרשת בחלון שבסלון ונכנסו דרכה. בעדותה בבית המשפט הוסיפה, כי המשטרה ערכה בדיקות ונכחו במקום אנשי מז"פ אשר לקחו מעתקי טביעות אצבע, בניגוד לרצונה. אינה יודעת מתי היתה הפריצה, אך כל יום לפני לכתה לישון היא בודקת את החלון ביחידת הדיור שנמצא מול חלון ביתה.

ביום שישי נכנסה ליחידת הדיור ואם הרשת הייתה קרועה אזי הייתה מבחינה בכך ולכן הפריצה הייתה בליל האירוע. ליחידת הדיור ולבית שלה יש קיר משותף כך שאין מרחק ביניהן.

ב. האישום השני

הגב' מג'יאה העידה שראתה שתי דמויות בסלון הבית בשעה 4:30, אשר קפצו מהחלון וברחו לאחר שהבחינו בה. לא נגנב דבר ולא נגרם נזק. לדבריה, היו שני פורצים והם לבשו שחור, חבשו כובע מצחיה, גובהם מעל 1.65 מטרים, היו בעלי גוף בינוני, היה חשוך ולכן לא ראתה צבע עור ופרטים מזוהים נוספים.

ג. האישום השלישי

מר אנג'ל העיד שבצהריי יום 21.8.16 שמע על פריצות בכפר, בדק וגילה, כי האופניים של בנו שהיו קשורים לוו ברזל עם שרשרת בקיר מרפסת הבית נגנבו. ראה את האופניים בפעם האחרונה בשבת בערב. האופניים היו בחצר האחורית של הבית, מתחת לפרגולה. אישר, כי האופניים היו חשופים בחצר משבת ועד להודעה שקיבל בצהריי יום ראשון אך, אי אפשר להיכנס לחצר מבלי שיבחינו במי שנכנס דרך הויטרינה שבסלון במיוחד שצריך לחתוך את השרשרת אליה היו קשורים האופניים ולכן הפריצה ארעה בליל האירוע. שוטרים לא הגיעו לביתו ולא לקחו טביעות אצבע.

ד. האישום הרביעי

העידו מר גל והגב' שגיא נדב שהם שכנים ומתגוררים בכתובת רחוב הבנים 2.

מר גל מסר בת/3, כי בשעה 3:45 התעוררה אשתו ושמעה רעשים מכיוון הסלון. בחלוף מספר דקות השתרר שקט, הם יצאו מהחדר וגילו שהבית נפרץ. הפורצים נכנסו דרך חדר הילדים "שהרשת על החלון חתוכה וכל החדר בלאגן" (שורה 7). בבדיקה ראשונית ראו שנגנב מחשב נייד, שני טלפונים ניידים שלהם ושני מכשירים ישנים, תיק של אשתו ובו ארנק ומסמכים ותיק גב שלו עם בגדי תינוקת וארנק.

בעדותו בבית המשפט חזר על הדברים והוסיף, כי בניגוד לאמור בהודעה במשטרה בני הזוג היו ערים בעת האירוע ולא ישנו. הוא ראה דמויות שנעו בין המטבח לסלון וחדר השינה של הילדים. אותם אנשים הוציאו מגירות החוצה, דרך החלון לדשא. את עדותו במשטרה מסר כחצי שעה אחרי האירוע.

הרעשים בבית נמשכו בערך 5 דקות. שלל האפשרויות שביתו נפרץ בשעה מוקדמת יותר של הלילה. סיפר שראה דמות אחת בבית ואחת בחוץ אך לא יכול לשלול שהיו יותר.

אישתו דיווחה על האירוע לקב"ט הכפר. המשטרה לקחה טביעות אצבע ביום למחרת.

תמר שגיא נדב מסרה בת/18 מסרה, כי היא גרה בשכנות למאיה וגל. בשעה 8:00 הבחינה, כי התריס בסלון היה פתוח, אף שסגרה אותו בלילה, ועליו סימני ידיים שלא היו בלילה. מאיה וגל סיפרו לה שפרצו אליהם בלילה. בשעה 4:00 היא קמה לקול נביחות הכלבה ש"נבחה בטירוף" (שורה 8), הלכה להרגיעה ולא ראתה דבר. בהמשך גילתה שנגנבו מהמרפסת מקדחה ומברגה. היא זיהתה את הציוד והוא הושב לה.

בעדותה בבית המשפט חזרה על הדברים והוסיפה שהפעם האחרונה שראתה את הדברים שנגנבו הייתה ביום שבת. היא סוגרת את התריס כל ערב. אישרה, כי היו סימני ידיים וכי המשטרה לקחה טביעות אצבע.

הגיעה לתחנה למסור עדות רק ביום 23.8.16, כי לא התכוונה להגיש תלונה מאחר שהניחה שממילא המשטרה לא תעשה דבר. הבוחן שהיה אצל שכניה בבוקר האירוע היה גם בביתה ובהמשך היא נקראה לתת עדות.

ה. האישום החמישי

הנאשמים הודו בכניסה לישראל שלא כחוק ונאשם 3 אף הודה בעבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו. נותר להכריע האם החזיקו הנאשמים ברכוש נוסף שאינו שייך למתלוננים ואם כן, האם ביצעו עבירה של החזקת רכוש החשוד כגנוב.

אציין כבר עתה, כי מצאתי עדויות המתלוננים מהימנות ואני נותנת בהם אמון באשר לקרות אירועי ההתפרצות והגניבה. העדים לא ביקשו לסבך את הנאשמים או מאן דהוא בדבריהם.

נסיבות תפיסתם ומעצרם של הנאשמים

העדויות המרכזיות בעניין זה הן של השוטר הדס כפיר, המתנדב רועי סער והנאשמים עצמם.

מת/12, דו"ח פעולה של **הדס כפיר** עלה, כי בשעה 4:32 קיבל טלפון מהשומר בכפר לגבי דיווח של אחת התושבות על פריצה וגניבה מביתה. בשעה 4:49 יצא עם המתנדבים רועי סער ויובל עצמון לסריקות. בזמן גביית העדות מהמתלוננים התקבלו עוד שני דיווחים על אירועי פריצה בבתי סמוכים. העד רועי סער יצא לזוואדי מתחת לכביש 6 ועצמון המשיך ברכב לכיוון נחשונים. כשעלו מהזוואדי הבחינו במרחק 300 מטרים בקבוצת חשודים לבושים בגדים כהים. רועי רכב לעברם בעוד העד דיווח לכוחות ראש העין ופ"ת. רועי עצר את החשודים והשכיבם על הקרקע. כשהגיע למקום זיהה שלושה חשודים על הרצפה, שני זוגות אופניים ומספר תיקים על גביהם וסביבם. הם אזקו את החשודים וביקשו תגבורת שהגיעה אחרי 10 דקות. בחלוף 10 דקות נוספות הגיע גם ולדימיר בירון. את העצורים והציוד, למעט האופניים, העבירו לידי השוטרים של תחנת פתח תקווה.

בעדותו בבית המשפט הסביר לגבי המסלול במפה ובתצ"א (ת/13 ו-ת/14) כי, "...יש גשר בין כפר סירקין לקיבוץ עינת, זה כביש 6. מחלף נחשונים. את כביש 6 קשה לחצות, ויש מקום נתיב לעבור על הגשר, לכיוון השטחים. כיוון הבריחה לכיוון גדר המערכת, הגבול בין ישראל לרשות. הכל שדות, שטחים" (ע' 34 שורות 1-4).

לגבי הנקודה בה נתפסו הנאשמים הסביר **"מאחר ואנו יודעים כי זה דרך הבריחה, בתחילה חיכינו מתחת לכביש חיכינו פחות משעה בערך חצי שעה והבנו כי הם לא באזור בטח, ואז נסענו לאורך הזוואדי חצינו את הנחל ירדנו ירידה מאוד חזקה, בסוף המסלול שסימנתי, הירידה קשה מאוד, ירדנו ברגל ועלינו לצד השני של הנחל. זיהינו אותם איך שעלינו למעלה להערכתי יש כ-300 מטר בין הנקודה הראשונה שסימנתי, לבין הנקודה השנייה. התחלנו בנסיעה לאורך המסלול שהיה לנו קשר עין איתם לאורך כל הדרך. תוך קשר עין רצוף עד שהגענו אליהם"** (ע' 34 שורות 15-6).

בחקירתו הנגדית, אישר, כי הנאשמים **"הלכו ברגל והובילו איתם אופניים. הם הלכו הליכה רגילה. הם לא רצו"** (ע' 34 שורות 21-22). אישר, שראה אנשים הולכים עם תיקים וחשד בהם. זיהה אותם לראשונה כשעלה מהזוואדי.

מהרגע שקיבל את ההודעה הראשונה על הפריצה ועד לזיהוי הנאשמים עברה **"בערך שעה ... פחות או יותר"** (ע' 36 שורה 8).

כשניגש לנאשמים הוא הציג את עצמו אך הם לא דיברו. לאחר מכן הוא אזק אותם. הרכוש **"חלק עליהם, וחלק על האופניים בתרמילים"** (ע' 37 שורה 4).

אישר, כי היה על נאשם 3 מכשיר טלפון נייד וכך גם בתיקים שנשאו. יוער, כי הדיון הופסק לאחר שהעד נשאל בנושא איכון לטלפון נייד, נושא הנוגע לתעודת חיסיון שהוצעה אבל בטעות לא התייחסה לפרטים המצוינים בדו"ח של העד. נוכח העובדה שהנאשמים נתונים במעצר הוריתי שעדות העד בנוגע לחיסיון תשמע במועד אחר וחקירתו ביתר הנשואים תימשך אך ב"כ הנאשמים התנגדו וטענו לפגיעה בניהול הגנת הנאשמים. בנסיבות אלה, הופסקה שמיעת עדות העד כולה ולדיון שלאחריו ניתנה תעודת חיסיון.

בעדותו הנוספת אישר העד שאזק את הנאשמים ותפס את הרכוש שהיה עליהם. החשד היה שהרכוש שברשותם הוא כתוצאה מהגניבות בישוב. אישר, כי סער עצר אותם והעד אזק אותם, היו להם שני אזיקים, ואת החשוד השלישי החזיקו,

עד שהגיע שוטר נוסף ונתן להם אזיקים. העד הגיע מספר שניות לאחר שסער עצר אותם.

הכחיש שהנחה את רועי סער לעצור אותם עוד בטרם ראה עליהם את הרכוש והסביר "אנחנו פועלים יחד שהוא איתי יש לו סמכויות של שוטר... עבדנו יחד, לא על דעת עצמו. הוא אמר להם לשכב על הרצפה, ואני הגעתי ואזקתי אותם" (ע' 43 שורות 14-17). הנאשמים לא ראו את השוטרים מתקרבים אליהם.

אחרי מעצרים של הנאשמים לא חיפשו חשודים נוספים, בהתחלה כי עסקו בנאשמים כחשודים ובהמשך בחלופי שעתיים כבר לא היה טעם להמשיך ולחפש.

הוא קיבל את שיחת הטלפון הראשונה בערך בשעה 04:37. ושעה לאחר מכן זיהה את הנאשמים. המרחק בין נקודת ההתפרצות לבין מקום התפיסה הוא "הערכה שלי 1 ק"מ בערך אולי קצת יותר" (ע' 46 שורה 16).

הם הגיעו למקום הספציפי, לגשר מתחת לכביש 6, כי החשד היה שמי שביצע את הפריצות יברח לכיוון זה.

מרגע שנאזקו עד להגעת הניידת עברו "בערך 10 דקות", אשר במהלכן היו הנאשמים שכובים על הרצפה. אישר שפתח את התיקים אך לא הוציא את הדברים כי היה צריך לשמור על העצור שלא היה אזוק. אחרי שהגיעו הניידות אחד השוטרים פתח אותם.

אישר, כי נגע ברוכסן אף שהדבר לא נרשם בדו"פ שערך והוא לא עטה כפפות בעת הפעולה. לדבריו, מרוכסן אי אפשר לקחת טביעות אצבע.

כשראה את הנאשמים הם הלכו ברגל ולא רכבו על האופניים. עמד על כך שראה שלושה חשודים ואין לו הסבר מדוע לא ציין בדו"פ את מספרם המדויק אלא השתמש במילה "קבוצה".

ת/16, דו"פ שערך העד רועי סהר וממנו עלה, כי ביום 21.8.16 בשעה 4:30 לערך קיבל עדכון מהדס כפיר על פריצה בכפר. בשעה 5:40 הדס הודיע לו, שהמפקד התורן הנחה לבצע סריקות ממזרח לכפר. הוא והדס יצאו רכובים על אופניים, נכנסו לוואדי וחצו את כביש 6, כשעלו לעבר השדות של קיבוץ עינת הבחינו במרחק של 300 מטרים מהם במספר חשודים. הדס העביר דיווח לכוחות והעד המשיך לעברם עד שהגיע אליהם. הוא הבחין בשלוש דמויות לבושות בבגדים כהים, שניים מהם עם חם צוואר ואחד עם קפוצ'ון. נאשם 3 חבש קסדת אופניים ובידו אחז בשקית ירוקה, נאשם 2 אחז באופניים לבנות שעליהם תיק כהה, ואילו נאשם 1 אחז באופניים כחולות ועליהם תיקים בהירים ועל גבו תיק. נאשמים 1-2 היו עם חם צוואר לצווארם ונאשם 1 לבש קפוצ'ון. הוא הורה להם לעצור, כשהסתובבו הבחין שמדובר בבני מיעוטים ולכן צעק להם בערבית, "הם ביצעו תנועה לכיווני ואז שלפתי את האקדח וציוויתי עליהם "לשכב, תנזלו!". שליפת האקדח עצרה אותם והם מיד ירדו על הארץ. הם נשכבו במרחק מספר מטרים אחד מהשני. "מאחר וחששתי שיברחו ולא היו עלי 3 זוגות אזיקים והדס היה עדיין במרחק של כ- 300 מטרים, ביקשתי מהם להפשיל את המכנסיים לברכיהם למניעת קימה מהירה וריצה". עם הגעתו של כפיר הדס הם אזקו את נאשמים 2 ו- 3, הורידו את התיק מגבו של נאשם 1 ואחז בידו מאחורי גבו עד להגעת קצין תורן שמסר לו זוג אזיקים נוסף. הם אמרו שאינם דוברים עברית ולכן לא יכלו לבצע תשאול ראשוני בשטח למעט שמם וחיפוש על גופם לשלילת אמל"ח. אף אחד מהם לא נשא ת"ז. לאחר שהגיעו שוטרי ראש העין נבדקה תכולת התיקים והכיסים של

הנאשמים. מעצרם של החשודים בוצע בשעה 5:50.

בעדותו בבית המשפט אישר שצילם את **ת/5**, ככל שזה נוגע לתמונות מהשטח. את התמונות בתחנת המשטרה צילמו אחרים.

הוא קיבל את ההודעה בשעה 04:30 ועצר את הנאשמים בשעה 05:50 (ע' 58 שורה 29). כשנשאל אם הדס כפיר הורה לו על מעצרם של הנאשמים השיב:

"אנחנו שזיהינו את החשודים, היינו לאחר מעבר קשה של הוואדי, אני קצת יותר צעיר ממנו, הוא התנשם והתנשף ועלה בקשר עם הכוחות שזיהינו אותם הוא שלח אותי, **הוא אמר לי ללכת לעצור אותם. אני לא זוכר את המילים המדויקות האם ללכת לעצור אותם, אך הוא אמר הנה הם, אני תכף אגיע, בינתיים אדווח לכוחות**" (ע' 53 שורות 5-8).

עוד הוסיף, כי **"מעבר לצעוק משטרה לעצור, אמרתי "וואקף פוליס" הם עשו תנועה, שלפתי את האקדח אמרתי להם "תנזל" בשלב זה ירדו על הרצפה" ואישר, כי "הם לא ניסו לברוח"** (ע' 54 שורות 11-14). **לא ידע מה יש להם בתיקים, "הם פשוט נראו לי חשודים....ידעתי שיש פורצים בכפר, שהם יצאו מהכפר, זה הסתדר לי הנתבי שלהם של הבריחה מחוליות קודמות, ראיתי 3 חשודים, אחד עם קסדה על הראש של אופניים, ושניים עם חם צוואר ואולי אחד עם קפוצ'ון ועם תיקים, שקיות ואופניים ברגל. נראו לי בהחלט חשודים, אנו מדברים על אמצע אוגוסט, יום מאוד חם"** (ע' 54 שורות 18-23).

לדבריו, **בשלב זה עיכב אותם "הורדתי אותם על הרצפה בצורת כוכב, הבנתי שהם לא מדברים עברית, ביקשתי מהם להפשיל את המכנסיים למנוע בריחה. הייתי עם 3 חשודים בשטח, והם יכלו לברוח, ביקשתי שיפשילו את המכנסיים, הם נשארו עם תחתונים, המכנסיים הורידו לגובה מסוים, מצביע מתחת לישבן. הם על הרצפה. בדרך זאת מנעתי מהם לברוח"** (ע' 54 שורות 27-30).

כשהדס הגיע הם אזקו שניים והשלישי נשאר על הרצפה והוא אחז בו עד שהגיעו כוחות מפתח תקווה להביא להם עוד זוג אזיקים. אחרי שאזקו אותם, נתנו להם להרים את המכנסיים, אך נשארו על הרצפה.

העד סימן על גבי ת/5 את המקום בו ראה את הנאשמים ואת המקום בו עצר אותם. העד הצביע בת/14 על אותם מקומות של הבית הראשון שנפרץ ושל מקום תפיסת הנאשמים בדומה להצבעה של העד הדס ולכן לא הוגשה מפה נוספת לתיק. הוא העריך שהמרחק הוא **"בערך 1 ק"מ"** (ע' 53 שורה 6).

על הזמן שלקח לו מרגע זיהוי הנאשמים ועד לתפיסתם הסביר **".....כל הזמן יש לי קשר עין איתם.**

זה לא היה במהירות, אני מניח שהגעתי תוך 2 - 3 דקות" (ע' 57 שורות 11-12).

לאחר שאזקו אותם סידר את הרכוש ליד כל אחד מהם על פי מה שסחב במהלך הליכתו. השוטר שהגיע עם כפפות הוא שפתח את התיקים והשקיות ורק אז ראו מה יש בפנים. **"אם אני לא טועה היה דימה עם כפפות. כל דבר חזר חזרה**

לתיק שלו, מלבד טבעת שהייתה באחד הכיסים של אחד מהם. אישר, כי צילם את התמונה בעמ' 6 של אחד הנאשמים עם פניו על הרצפה. אישר, כי בשלב שצילם את התמונה המצולם כבר אזוק. את התמונות צילם לאחר שהגיעו השוטרים ופתחו את התיקים. צילום את הנאשמים בנפרד והרכוש בנפרד.

הנאשמים נעצרו באזור החקלאי של קיבוץ עינת. **"ראיתי אותם לראשונה כשהם ממש בעיקול. השטח פתוח לחלוטין. העיקול בשטח פתוח לחלוטין. השדה מעובד והציר מקיף את השדה. הם לא הלכו בצמוד לאקליפטוסים אלא בשביל.** האקליפטוסים בסמוך לשביל" (ע' 59 שורות 16-18).

לא זכר למה לא ציין שמדובר בשלושה חשודים אם הראות טובה. השיב בשלילה לאפשרות שהיו יותר משלושה "לא. כי שמרתי עליהם בקשר עין רציף, כל הרכיבה שלי, וראיתי אותם כקבוצה..... אך ראיתי אותם הולכים עם הציוד והאופניים, הגעתי עד אליהם, למרחק שאני מדגים שני מטר בערך. היה לי קשר עין כל הזמן, אף אחד לא התנתק מהקבוצה, עד שהגעתי אליהם. תגיד יכול להיות 4 ונשארו שלושה אני אומר שלא" (ע' 59 שורות 25-28). ובהמשך **"אני בזמן הרכיבה שלי לא ראיתי אותם משליכים ציוד החוצה"** (ע' 60 שורות 20-21).

מאחר שלא הבינו עברית **"....לא יכולנו לבצע תשאול ראשוני בשטח, אך למעט שמם וחיפוש גופני לשלילת אמל"ח ואציין כי לאף אחד מהם לא היה ת.ז. שלו אך היו ת.ז. אחרות....**איני זוכר אם עליהם, או בתיקים" (ע' 60 שורות 12-15).

נשאל באריכות לגבי האפשרות כי בשעה שחלפה מאז ההתפרצות ועד לתפיסתם הפורצים זרקו ציוד, או החביאו ציוד והשוטרים לא ערכו חיפוש לוודא:

"אני הבחנתי בהם, הם לא הבחינו בי, נסעתי אחריהם ועד שלא צעקתי להם הם לא הבחינו אותי, היה לי קשר עיין איתם ולא זרקו דברים" (ע' 60 שורות 30-31). ובהמשך הוסיף, **"... הגעתי בצורה שקטה, לא הבחינו בי עד שלא צעקתי להם "משטרה לעצור". לאורך הדרך הזה לא ראיתי אותם זורקים או אוספים ציוד. הם היו עם הציוד איתם"** (ע' 61 שורות 3-5).

העד הסביר שההנחה המבצעית שלו הייתה שהם לא הבחינו בו עוקב אחריהם ובמהלך המעקב לא ראה אותם זורקים דברים, יחד עם זאת אם אינו טועה הדס כן **"ביצע סריקה איטית יותר לאורך השביל"** (ע' 61 שורות 15-18).

ת/21, דו"פ של השוטר לירן ספקטורובסקי ממנו עלה, כי קיבל דיווח על 3 אירועי התפרצות בכפר, וכי **מאחד הבתים נגנב טלפון נייד. לבקשתו, השוטר שדיווח לו התקשר לטלפון הנייד וזה חייג. הצוות של הדס כפיר נשלח למקום.** הדס דיווח, כי הוא רואה את שלושת החשודים. החשודים לא נשאו ת"ז.

בעדותו בבית המשפט חזר על הדברים והוסיף, כי שימש ראש משמרת באירוע, הוזנק מסוק, וכי הגיע לזירה בה נתפסו הנאשמים. דובר באירוע רב משתתפים בו נטלו חלק צוותים שונים, חלקם פעלו בזירות התפרצויות ולגבי חלקם איני יכול להרחיב, הוא לא יכול לפרט לגבי הפעולה שעשה (ע' 70 שורות 17-18).

העד והקצין התורן הנחו את השוטר במסוק שעשה סריקות אך זה לא העלה ממצאים רלוונטיים.

ת/22, דו"פ של **ולדימיר בירון** בשעה 4:35 פגש במודיעה מאיה שסיפרה לו, כי בשעה 3:45 התעוררה ושמעה רעשים בסלון הבית, לאחר שהפורצים עזבו הם יצאו מהחדר וגילו שנגנב ציוד.

בעדותו בבית המשפט אישר את האמור בדו"ח וסיפר שגבה את תלונתו של גל ליאור (ת/3) ולאחר מכן יצא לסריקות. הוא ערך חיפוש על הנאשמים וזיהה את הציוד שהובא לבית המשפט לבקשת ההגנה כציוד שנתפס עליהם. הוא ראה תיקים ליד הנאשמים אך לא ראה את תכולתם אלא בתחנת המשטרה.

ת/23, דו"פ נוסף של **בירון** ממנו עלה, כיהתקשר לאחד הטלפונים הניידים שנגנבו מאחד הבתים, שמספרו **054-3049700**, הטלפון צלצל אך לא היה מענה. הוא דיווח על כך לראש משמרת לירן ספקטורובסקי. בהמשך נשלח צוות לשטח ולאחר מספר דקות דיווח הצוות, כי הבחין בשלושה חשודים הולכים בשטח שבין כביש 6 לקיבוץ עינת, שהם עצרו את החשודים והם זקוקים לסיוע.

כשהגיע למקום הבחין **בשלושה חשודים שכובים על הקרקע וכבולים מאחורי גבם** ולצידם ראה 2 זוגות אופניים. **העד ביצע חיפוש על גופם של החשודים בחיפוש אחר כלי תקיפה ומוצגים.** על **נאשם 1** נתפסו 2 חפסות סיגריות, דיסק או ק"י, מצת, ובכיסו השמאלית במכנס **טבעת בצבע זהב.** על **נאשם 2** היה חם צוואר סביב צווארו, חפסת סיגריות עם מצת, 2 טלפונים ניידים, **פנס זעיר, מטבע של שקל ופלסטר.** על **נאשם 3** היה חם צוואר סביב צווארו, חפסת סיגריות, טלפון נייד, מצת **ונגן MP3.** רועי סער מסר לו, כי שני התיקים העשויים מבד, תיק גב ירוק ותיק צד בצבע לבן, היו תלויים על האופניים הכחולים בהם אחז **נאשם 1** ועל גבו תיק שחור. בשקית ירוקה של "תמנון" אחז **נאשם 3** ולראשו קסדה. תיק ספורט גדול בצבע שחור עם פסים בטורקיז היה תלוי על האופניים בצבע לבן בהם אחז **נאשם 2.** בתחנה הוציא את תכולת התיקים, ערך תרשומת מה הכיל כל אחד מהם. בתיק גב ירוק נמצא מחשב נייד, ת"ז של גל לאור, 3 טלפונים ניידים ובהם **הטלפון הנייד שמספרו 054-3049700.**

בעדותו בביהמ"ש סיפר, כי הוא שימש בתפקיד סייר. הרכוש שהובא לבית המשפט אינו כל הרכוש שנתפס ברשות הנאשמים. כשהגיע למקום שלושת החשודים היו עצורים וכבולים. **נאשם 3** לא היה ערום, אלא ללא חולצה ועם מכנס שחור. לא שאל את החשודים אם הם מסכימים לחיפוש. לא תחקר בשטח את הנאשמים איזה ציוד שייך למי. לא הסביר להם במה הם נאשמים ולמי שייך הרכוש שהיה מונח על הרצפה, שאל רק לשמם. כשנשאל מדוע לא שאל הנאשמים של מי הרכוש השיב "את השאלות האלה ישאל החוקר, לא אני, לכל אחד יש תפקיד, אני לא חוקר חשודים בשטח. אני סייר" (ע' 78 שורות 26-27).

הנאשמים הוסעו לתחנת המשטרה בהפרדה, כאשר הציוד שנתפס הוצמד לכל נאשם, על פי ההצבעה של המתנדב סער. בשטח הכל היה בתוך התיקים. את תכולת התיקים ראה בתחנה. בשטח ביצע חיפוש על גופם אך לא בדק את תכולת התיקים אלא בתחנה. בתחנת המשטרה העד פרש את התיקים והוציא את תכולתם. הוא שמר תמיד על טביעות אצבע. לא יודע לומר אם היה עם כפפות או לא.

בדרכם לבצע סריקות מעמיקות, קיבלו דיווח שהחשודים נעצרו ולכן לא ביצע סריקות לאחר מעצר הנאשמים.

איתי כהן סיפר בעדותו, כי שימש כמפקד תורן, וכי בדו"ח של השוטרים האחרים הוא מכונה "פ"ת 11". בחקירתו הנגדית נשאל לגבי ציון השעה 06:27 בדו"ח הפעולה כשעת פתיחת האירוע והסביר שאינו יודע מה שעת פתיחת האירוע. הוא מניח שזו השעה שבה הגיע למשרד ומילא את הדו"ח. עוד הוסיף שאינו מצוין שעת פתיחה וכי הדבר נעשה

על ידי מוקד 100.

נוכח ריבוי ההתפרצויות הגיע לשטח לתת הנחיות. כשדווח לו שנתפסו החשודים הוא היה במרחק דקות מהם. הוא הגיע למקום, ראה את הציד, נתן הנחיות וביקש ממסוק לעשות סיור נוסף כדי לבדוק אם יש עוד חוליות. בפעם הראשונה שביקש מסוק נמסר לו שזה יקח 40 דקות ולכן הוא ויתר. בהמשך הבין שיש מקום להפעיל מסוק וניסה לאתר חשודים פוטנציאליים. אישר שהשימוש במסוק היה בכדי לאתר את החשודים שפרצו לבתים. המטרה הייתה להפעיל את המסוק בטרם נתפסו החשודים.

העד ציין, כי לכל אירוע יש סל הפעולות הבסיסיות שמחובתם לבצע. אישר, כי הוא הנחה את הכוחות לחפש בכיוון נחשונים וכביש 6. היה בקשר עם הדס כפיר וכיוון את הצוות באיזה כיוון לחפש אך **"איני יכול לומר איך כיוונתי כי יש חיסיון"** (ע' 115 שורה 5). כמפקד תורן, דו"פ שלו הוא תמציתי ומתייחס בכלליות לפעולות שהנחה לעשות והשוטרים עצמם אשר ביצעו את הפעולות הם שירשמו דו"פ מפורט (ע' 112 שורות 14-15).

כאשר נשאל איך ידע לרשום בדו"פ שהציד שנתפס ברשות הנאשמים היה הציד שדווח על ידי המתלוננים כציד שנגנב להם השיב **"אענה תשובה חלקית בלבד, כי את השנייה איני יכול לענות מטעמי חיסיון, אומר לך התיאור של הציד שנתפס בתיקים שנתפסו על החשודים על ידי שוטרים, הוא אותו ציד שתואר על ידי מי שנגנב לו מתוך ביתו הציד הזה"** (ע' 113 שורות 22-24).

לא ראה את הרכוש מפוזר בשטח אלא בתוך התיקים שהיו פתוחים כבר. הוא נתן הוראה להוציא את הדברים מהתיקים ולתעד אותם אך לא נגע בציד. הם ראו את הציד וזיהו אותו כציד שנגנב מבתי המתלוננים. אינו זוכר את שם השוטר אך ראה מי הוציא את ציד מהתיקים. כשהגיע התיקים היו פתוחים, מניח שמי שפתח השתמש בכפפות.

לדבריו, ההשערה ששוטרים סחבו עמם את הציד לשדה והכניסו אותו לתיקים ברשות הנאשמים היא הזויה ובלתי אפשרית. לדבריו, הרכוש נתפס על הנאשמים, התיקים לא נאספו מהשטח (ע' 110 שורות 25-28).

אינו זוכר אם הנאשמים היו אזוקים כשהגיע אך זוכר שכל תיק היה בסמוך לרגליו של הנאשם שקשור אליו והתיקים היו פתוחים מולם כדי להבין איזה ציד לקח כל אחד מהם.

העד נשאל האם ידע שהנאשמים נאזקו ומכנסיהם הופשלו והשיב שלעתים במהלך חיפוש על נאשמים הדבר נדרש (ע' 113 שורות 3-9).

גרסת הנאשמים

גרסאות נאשם 1

בת/24, עדותו במשטרה מסר **שהיה בדרך לכפר קאסם** ופגש בשני הנאשמים האחרים. הוא **מצא את האופניים הכחולות ולקח אותם ביד, התכוון לזרוק אותם כי היה בהם תקר ואז הגיעו השוטרים. הנאשם 3 החזיק**

באופניים הלבנות. הכחיש שהיה לו תיק על הגב או על האופניים. כשנשאל לקשר שלו לתיקים שנתפסו השיב "הייתי חזרה מהעבודה... מצאתי את האופניים הלבנים ברחוב עם התיקים האלה. עד שהגעת (אמור להיות) "שהגעת"-אס"ח) אליהם לחברה שנעצרו ביחד איתי אחמד וזה מדייר בלוט כולנו **עמדנו ליד הדברים האלה. היינו עומדים ליד** (שורות 41-45) אך לא ידע לומר באיזה רחוב זה היה. נשאל שוב לגבי התיקים והשיב "**מצאתי אותם ברחוב לא יודע אפה בדיוק**" (שורות 58-59). לדבריו בין מציאת הצידוד ועד הגעת שוטרים עברו "**שניות**" (שורות 60-61), ובהמשך "**אני הייתי עם אופניים שמצאתי, כשפגשתי אותם היו דברים האלה זרוקים על הכביש ואז בילוש קפצו עלינו ועצר אותנו**" (שורות 91-92).

הכחיש שנתפסו בכיסו טבעת וכבל USB. עמד על כך שלא ימצאו טביעות אצבע שלו על הרכוש.

בת/25, הכחיש הנאשם את המיוחס לו. לדבריו, מעסיק שאינו מכיר לקח אותו בשעה 6:00 מכפר קאסם לפתח תקווה לעבודה בבניין, הם לא הסתדרו על שכר ועזב את העבודה. **הוא הלך ברגל מפ"ת עד לנקודה בה עצרו אותו השוטרים, הלך בערך חצי שעה עד שעה.** לדבריו, השוטרים עצרו אותו בין השעות 7:30 ל- 8:00. כשהוטח בו שנעצרו בשעה 5:45 השיב שאינו יודע את השעה המדויקת כי לא היה לו טלפון ביד. כשהוטח בו שנאשם 2 מסר שהטלפון הנייד שנתפס עליו הוא שלו השיב "**לי אין טלפון נייד זה לא שלי**" (שורות 44-48). בהמשך תיקן, כי המעסיק לקח אותו לעבודה בשעה 5:00.

לדבריו "**הדברים שנתפסו לא שייכים לנו אלא לפועלים אחרים, זרקו אותם ברחוב ושאנחנו הלכנו ראינו אותם זרוקים ברחוב... ראינו 4 בחורים וחשבנו בהתחלה שזה משטרה והיו איתם דברים שהם ראו אותנו הם זרקו את הדברים בשביל בהרים ואנחנו חשבנו שזה שוטרים אז הסתתרנו מהם**" (שורות 52-60). **הכחיש כי נגעו ברכוש ועמד על כך שראו את הדברים זרוקים.** אינו יודע אפה היו יתר הנאשמים לפני שפגש בהם בדרך. **תחילה פגש את נאשם 2 ורק אח"כ את נאשם 3** (שורות 76-79). לדבריו, **הרים רק את האופניים ומשראה שיש בהם תקר הניח אותם.**

בעדותו בבית המשפט סיפר ששהה בכפר קאסם אצל דודתו מהשעה 19:00 יום לפני ועד למחרת בשעת התפיסה. המעסיק אסף אותו מתחנת איסוף עובדים, כנראה בין השעות 04:30 או 05:00, לפתח תקווה, משלא היה מרוצה מהעבודה החליט לחזור דרך הגדר כי לא היו לו אישורים. לקח לו "**רבע שעה, 20 דקות**" בערך להגיע מכפר קאסם לפתח תקווה. **את הדרך חזרה עשה ברגל, זה לקח לו חצי שעה לערך, עד נתפס על ידי המשטרה** (ע' 127 שורה 25).

לדבריו, הוא נתפס בשדות בין כפר סירקין לראש העין, מרחק 15 דקות הליכה מהגדר ממנה עוברים הפועלים. בסמוך למעצרו פגש באחמד "**בדרך שאנו חוזרים, ראו אותנו 4 בחורים, היו להם אופניים וציוד, שאנחנו הגענו לציוד, הגיע המשטרה**" (ע' 128 שורות 7-8), ובהמשך "**אחרי זה ראינו 4 בחורים, ושני אופניים ותיקים, שהם ראו אותנו הם זרקו את הציוד, שאנחנו הגענו לציוד, הגיע המשטרה**" (ע' 128 שורות 16-17).

בתחילה הכחיש שפגשו את נאשם 3, "לא. אני לא מכיר אותו" (ע' 128 שורה 22). גם בחקירתו הנגדית על ידי ב"כ נאשם 3 התחמק מהיכרות עם נאשם 3 חרף שאלות חוזרות ונשנות (ע' 129 שורות 4-15) עד שנתבקש להצביע על האנשים שנעצרו איתו והצביע גם על נאשם 3. 10 דקות לאחר שפגש את נאשם 2 פגשו בנאשם 3.

ראה את הפריטים שנתפסו על ידי המשטרה רק בתחנת המשטרה.

לדבריו לא נגע ברכוש וכך גם חבריו (ע' 130 שורות 9-13). אישר שסיפר בחקירתו שמצא **"שני אופניים והיו גם תיקים"** (ע' 135 שורה 6). הנאשם לא הכחיש מה שכתב השוטר סער, כי על האופניים היה תיק אלא התחמק וטען **"לא זוכר. לא יודע"** (ע' 136 שורות 5-10).

אישר, כי מצאו את התיקים ברחוב אך חזר בו מהפללת הנאשמים האחרים (ע' 137 שורות 5-10).

הכחיש גרסת השוטרים וטען שהנאשמים הגיעו לצידוד ומיד הגיעו גם השוטרים (ע' 137 שורה 12).

כשהוטח בו איך ייתכן שסתם עמדו ליד הרכוש ובאותו רגע מגיעים השוטרים **"לא יודע"**. אין לי שיעור ולא יודע כמה זמן" (ע' 137 שורה 17). משהקשתה ב"כ המאשימה האם עמדו וחיכו להגעת המשטרה השיב **"לא. לא עמדנו ולא חיכינו, איך שהגענו הגיעה המשטרה"** (ע' 137 שורה 19). ואישר, כי השוטרים הגיעו באותו הרגע בו הגיעו הנאשמים לרכוש.

הכחיש, כי נצפו על ידי השוטר כשהם הולכים עם הצידוד. פגש בשני הנאשמים האחרים **"10 דקות בערך"** לפני מציאת הרכוש. הכחיש את האמור בחקירתו, כי מצא את השניים האחרים ליד הרכוש. הכחיש שפגש את השניים האחרים בעבודה, **"לפני שהגענו לצידוד, נפגשנו שהגענו לצידוד עצרו אותנו"** (ע' 138 שורה 6).

אישר שנעשה חיפוש על גופו ומצאו שתי קופסאות סיגריות ומצת והכחיש שנמצא בכיסו דיסק און קי. כשנשאל האם השוטר המציא שמצא דיסק און קי בכיס של הנאשם השיב **"לא יודע"**. הכחיש שמצאו גם טבעת בכיסו.

הוטח בו שכל הרכוש שנתפס ברשותם זוהה על ידי המתלוננים שבתיהם נפרצו זמן קצר לפני שנתפסו, שתק ולא השיב (ע' 141 שורות 13-15).

אשר לאירוע הפשלת המכנסיים סיפר **"שמו עלינו אזיקים השכיבו אותנו על הרצפה, הפשיטו אותנו."** לדבריו **היו עם מכנסיים מופשלים "חצי שעה בערך"**. הכחיש, כי הרימו מכנסיהם לאחר שנאזקו. הוריד את מכנסיו "עד למטה....עד הרגליים" (ע' 128 שורות 25-29).

גרסאות נאשם 2

בת/26, מסר הנאשם, כי בדרכו לחפש עבודה הוא **פגש בשני הנאשמים האחרים כ-10 דקות לפני שהגיעו השוטרים**, **"והיו איתם דברים ואני לא יודע מה היה איתם בתוך הדברים האלה"** (שורות 4-6). הוא הגיע מדיר בלוט ברגל והתכוון להגיע לראש העין אך שינה דעתו וחזר עם הנאשמים. הוא מכיר את נאשם 1 אך לא את נאשם 3 שהיה איתו. שני הטלפונים שנתפסו ברשותו, אחד שלו ואחד של נאשם 1. **הכחיש שהיו איתו אופניים "לא היה איתי, היה עם הבחורים.... זה לא אני זה החבר שלי"** (שורות 62-65). ובהמשך **"לא נתפסו איתי אופניים, אני ראיתי אותם אחרי 10 ד' והמשטרה תפסה אותנו..."** (שורות 87-89). הכחיש כי היה עם השניים האחרים בפ"ת או בכפר סירקין או שהתפרץ לבתים ושלל המצאות באזור בו יש דירות. הכחיש כי נתפס ברשותו רכוש גנוב מדירות בהן הייתה

פריצה. כשהוצג לו הרכוש שנתפס ברשותם השיב **"את כל זה אני ראיתי אצלם כבר"** (שורה 116). ובהמשך "וראיתי את הבחורים ותוך 10 דקות באו שוטרים ותפסו אותנו" (שורות 139-140). אין לו הסבר מדוע ויתר על חיפוש העבודה וחזר עם האחרים.

בת/27, מסר שהוא נכנס לישראל דרך הגדר, הגיע לראש העין בין העצים ושם פגש בשני הנאשמים האחרים (שורות 5-7). כשפגש את האחרים הם היו לבד. לגבי הרכוש שנתפס עליהם מסר **"לא מצאו אצלי שום דבר"** (שורה 27 וכן שורה 34 ו-38). הכחיש שאחז באופניים ועליו תיקים. גם כשהוצגו לו התמונות השיב **"זה לא היה אצלי"** (שורה 30-32). כשנשאל אצל מי היה הרכוש השיב **"שראיתי את הבחורים אז היה להם ביד דברים"** (שורה 36).

הוטח בו גרסת נאשם 1 לפיה הוא ונאשם 3 היו יחד כשהגיע אליהם מסר "סעיד שקרן" (שורות 44-45). **הכחיש את גרסת נאשם 3 לפיה עבדו יחד בפ"ת באותו היום** (שורות 58-61) **"שקרן עבדללה"** (שורות 98-99). אין לו הסבר מדוע שהנאשמים האחרים יספרו גרסה שונה משלו. לדבריו, הלך לראש העין לחפש עבודה ולא הגיע לאזור בתי מגורים (שורות 71-73). הלך לחפש עבודה בשיפוצים וניקיון ולא למקום מוגדר (שורה 103).

אשר, כי נמצאו עליו 2 טלפונים ניידים אחד שלו ואחד של נאשם 1 שאותו לקח כמה דקות לפני מעצרו כדי להסתכל בשעון (שורה 81).

בת/28, חזר על הכחשת התפרצות וגניבה, וסיפר שנתפס באזור ההר (שורות 8-11).

בעדותו בבית המשפט סיפר שהוא ממסחה, הוא בן יחיד ויש לו חמש אחיות והוריו מבוגרים. הוא החליט לצאת לחפש עבודה כדי לפרנס אותם. הוא יצא לדיר בלוט במונית, יצא מהגדר בשעה 03:00 לפנות בוקר.

לאחר שעבר את הגדר **"המשכתי ללכת בין שעה וחצי לשעתיים וחצי עד לפנות בוקר** לקראת שיצא אור יום. עוד לא היה אור יום" (ע' 142 שורות 10-11). הוא פגש את סעיד, בן הכפר שלו, והחליט לחזור אתו לכפר. **סעיד היה לבד כשנפגשו** (ע' 142 שורות 15-16).

נאשם 1 סיפר לו שחזר מעבודה **"הלכנו בערך 5 דק' ופגשנו בבחור שיושב פה (מצביע על הנאשם 3)"** (ע' 142 שורה 9). בהמשך מסר **"שהלכנו אני וסעיד, אחרי 7-10 דק' פגשנו את עבדאללה"** (ע' 144 שורה 3) וזו הפעם הראשונה בה פגש בו.

הוטח בו שבחקירתו במשטרה **סיפר שפגש את שניהם ביחד והשיב בשלילה "לא, נפגשתי קודם עם סעיד ואחרי זה עם עבדאללה. אני וסעיד נפגשנו, אחרי 5 דק' כמעט נפגשנו עם עבדאללה"** (ע' 146 שורות 3-4). חזר ועמד על גרסה זו.

הנאשם חזר בו מהפללת השניים האחרים וטען שלא היה עליו או עליהם שום ציוד בעת תפיסתם (ע' 142 שורות 21-24).

הוטח בו שבחקירתו מסר שכל הציוד שנתפס היה עם שני הבחורים האחרים והשיב "לא אמרתי." חזר והכחיש

את האמירות המפלילות מחקירתו. נשאל אם החוקרת המציאה הדברים והשיב "יכול להיות.". עוד הוטח בו כי בת/26 אישר שהציד שהוצמד לו זה מה שנתפס על הנאשמים האחרים והשיב שלא ראה ציד למעט הטלפון והחם צוואר שהיו לו.

לדבריו הם עמדו והסתכלו על הציד שהיה מונח על הרצפה לאחר שהבחורים האחרים ברחו, בעודם עומדים ומסתכלים על הציד הגיעו השוטרים, והכחיש שנצפה הולך עם אופניים והוסיף, כי השוטר טועה (ע' 148 שורה 11 עד ע' 149 שורה 1).

לדבריו, הוא שמע את השניים מדברים על ארבעה אחרים אבל לא ראה אותם "הלכנו קצת, 10 דק' - 15 דק', שמעתי את סעיד ועבדאללה מדברים" (ע' 142 שורה 28) לדבריו לא התעניין בנושא והם המשיכו ללכת "אחרי 5 דק' מצאנו את הדברים בדרך. אלה שברחו חשבו שהם משטרה. סעיד הרים את האופניים, ראה שזה מפונצ'ר, הוא החזיר אותו כי הוא חשב שמישהו זרק את זה. 2 דק' אחרי שהגענו לציד, הגיעו שוטרים על אופניים והם הפתיעו אותנו. בשניות זה קרה. הם יצאו מאחורי העצים" (ע' 142 שורה 31 עד ע' 143 שורה 2).

כשהוטח בו, כי המאשימה טוענת שהם האחראים להתפרצויות וגניבת הציד שנתפס בתיקים השיב:

"ת. דבר ראשון, אנחנו לא גנבנו. אנחנו נפגשנו כשדיברו ה-4 בחורים, הם אלה שזרקו את הציד ואנחנו נפלנו במלכודת הזאת. המשטרה חשבה שאנחנו גנבנו את הציד. הם חשבו שיש לנו קשר לציד" (ע' 143 שורות 19-20). בחקירתו הנגדית סיפר ששמע את שני הנאשמים האחרים מדברים על ארבעה שזרקו את הציד "נכון. שמעתי אותם מדברים 3 דק' אחרי שנפגשנו" (ע' 146 שורה 20).

הוטח בו שגרסתו שנמסרה במשטרה והמפלילה האחרים היא גם הכפירה שנמסרה בשמו "לא. קודם כל נפגשתי עם סעיד ואחרי זה נפגשתי עם עבדאללה, הלכנו לכיוון הציד והשוטרים קפצו עלינו. יכול להיות שהמשטרה כתבה משהו לא נכון" (ע' 148 שורות 3-8).

אשר למפגש עם השוטרים סיפר, כי "שוטר אחד הרים עלי אקדח. השני עדיין לא הגיע, הוא היה מאחוריו בכמה מטרים.... הוא הרים עלינו אקדח ואמר לנו "תשכבו על הרצפה". השוטר לבד אזק אותנו שאנחנו על הרצפה, הוריד לנו את המכנסיים, לא הכל בחוץ, עד לרגליים. הוא הרים את הבן אדם שיושב פה (הנאשם 3), והשוטר שם עליו את הברך שלו. הוא עשה עלינו חיפוש. אחרי 20 דק' באו שלושה ג'יפים ואנחנו היינו על הרצפה" (ע' 143 שורות 8-12).

הכחיש דברי המתנדב, רועי סער שראה אותו מחזיק באופנים לבנות שתלוי עליו תיק עם ציד "לא. אין מצב. יכול להיות שהוא טועה, כי עדיין השמש לא עלתה. זה היה לפנות בוקר" (ע' 143 שורה 15).

על עיתוי הגעת השוטרים טען שהדבר היה עניין של שניות:

"ש. ואז אתה אומר שעברו כמה דק' והגיעה המשטרה?"

ת. 5-10 דק' אחרי. זה היה אחרי 5-10 דק' שאנחנו הולכים, הגענו לציד ואחרי כמה שניות המשטרה יצאו.

ש. הציוד נזרק 10 דק' הליכה ממכם?

ת. כן. הוא לא נזרק בהר שזה שעתיים הליכה, זה נזרק בשדה.

ש. כשהיה חושך ולא ראו כלום, השוטרים לא ראו אותכם, אבל סעיד ועבדאללה ראו שהם זרקו את הציוד? זה כן?

ת. כן" (ע' 146 שורה 26 עד ע' 147 שורה 1).

כשהוטח בו שמדובר בציוד שנגנב כמה שעות קודם במרחק של 1 ק"מ השיב "לא יודע".

אישר, כי בחיפוש נמצאו בכיסו סיגריות ומצת, אך הכחיש כי נתפס גם פנס, מטבע של שקל ופלסטר.

הוטח בו שכינה את נאשם 1 שקרן בחקירתו עת הוטחה בו גרסתו לפיה הוא ונאשם 3 היו יחד כשפגש בהם והשיב "שיגידו מה שיגידו בחקירה, מה שיש לי אני אומר" (ע' 150 שורה 11).

הכחיש את גרסת נאשם 3 שעבדו יחד בפתח תקווה(ע' 150 שורות 14-15) כשנשאל מי מהם משקר השיב "אני את הדברים שלי אומר והוא את הדברים שלו אומר" (ע' 150 שורה 17).

הכחיש האמור בחקירתו השנייה, כי היה בראש העין ועמד על כך שהיה בדרך לשם אך לא היה שם.

גרסאות נאשם 3

בת/29, הכחיש שגנב דבר ממה שנתפס על ידי השוטרים. "אנחנו עבדנו שלושתנו בפתח תקווה ביחד ... עד 17:00 אחרי העבודה ישבנו קצת בפתח תקווה עד איזה 19:00, לקחנו מונית ונסענו איזה חצי שעה, ואז הוריד אותנו ליד חקלאות. לשאלתך עבדנו ביום שבת...בניין ריק" (שורות 7-3).

על מציאת הציוד סיפר שבזמן הליכתם "... ראינו 4 אנשים רודפים חשבנו שזה משטרה והתחבאנו, אחרי שהלכו המשכנו ... מצאנו הדברים על הכביש- על הדרך שהיינו וחשבו שברחנו מהם וחזרנו לקחת את זה" (שורות 13-15). "אני לא נגעת וזה לא נגעו" (שורה 17).

הכחיש שנמצא בכיסו דבר נוסף למעט סיגריות. כשהוטחה בו גרסת השוטרים כי ראו אותם הולכים עם כל הציוד השיב "זו דעה שלהם, אני לא אומר שהם שקרנים" (שורות 28-30). הכחיש היכרות עם השניים האחרים וטען שפגש בהם סמוך לתפיסתם.

בת/30 מסר שפגש בנאשמים האחרים בעבודה, בדרכם חזרה "ראיתי רצים 4 אנשים, חשבתי שהם משטרה, אחרי

שהם הלכו המשכתי ללכת מצאתי את הדברים בדרך, **ברגע שהגעתי לשם משטרה קפצה עלינו**, אמרו לעצור, עצרתי ואז הביאו אותי לפה" (שורות 6-10).

כשהוטח בו שהשוטר הלך אחריהם מספר דקות וראה בבירור מה כל אחד מהם החזיק השיב "שיביא את צילום השוטר לא יודע מה מדבר השוטר אולי מדבר על מישהו אחר היה רודף אחריהם" (שורות 18-22).

הם עבדו באותו בנין בקומות נפרדות. על גרסאות יתר הנאשמים "כל אחד מהם יכול להגיד מה שבא לו, אני מדבר רק על עצמי" (שורות 52-59). הודה שהזדהה בשמו של אחר, כדי להסתיר את זהותו והצטער על המעשה. הכחיש שאיים על השוטר בתחנה, שלדבריו הכה אותו וקרא לו גנב ושקרן והטיח בו שאינו קטין אלא בגיר.

בת/31, הוטח בו הציד שנגנב מהבתים שנפרצו והשיב "...קרה משקרה (במקור- אס"ח) איתנו- זה מה שאמרתי בחקירה קודמת" (שורות 2-8).

בעדותו בבית המשפט סיפר שהוא מדייר בלוט. יצא מביתו ביום 18/08/16 לכפר קאסם בשביל ללכת לפתח תקווה לעבודה בשיפוצים. הוא עבד אצל מעסיק חדש. לבקשת המעסיק הוא נשאר לעבוד גם במהלך סוף השבוע כדי לסיים את העבודה. בשבת "ירדתי מהבנין כי סיימתי את העבודה, אבל בעל הבית של העבודה לא הגיע אלי... **המשכתי ללכת ופגשתי את שני הנאשמים האלה שקשורים איתי בתיק בפתח תקווה מתחת לבנין**". הוא שאל אותם אם הם רוצים לחזור הביתה והם השיבו בחיוב. הם נסעו במונית עד לשטח חקלאי ומשם המשיכו ברגל "עדיין לא יצא הבוקר, השביל הזה עוברים ממנו כמעט בכל יום 100 פועלים. אי אפשר לדעת עם מי אתה נפגש" (ע' 151 שורות 14-29).

הנאשם מסר גרסאות סותרות לשאלה מהיכן הגיע לשדה בו נתפסו. בחקירתו הראשית והנגדית מסר שיצא מכפר קאסם לפתח תקווה:

"ש. ומה עשית עד השעה 06:00 למחרת?"

ת. הייתי בכפר קאסם בשביל לחכות שיהיה לילה, כלומר יום ראשון בבוקר כדי ללכת דרך הגדר.

ש. אתה מגיע בשעה 19:30 והולך לישון עד שיהיה חושך?

ת. אם יראו אותי ביום יתפסו אותי" (ע' 156 שורות 15-18).

אולם בהמשך מסר, כי לא ישן בכפר קאסם אלא הם הלכו כל הלילה מפתח תקווה ונתפסו בבוקר:

"ש. כשהלכתם לפנות בוקר שלושתכם ביחד, איפה נפגשתם לפני זה?"

ת. בפתח תקווה מתחת לבנין.

ש. אתה ישנת בכפר קאסם.

ת. לא. אני ישנתי בבנין איפה שעבדתי. אחרי שסיימתי את העבודה ביום שבת בערב, ירדתי ונפגשתי איתם למטה. הם היו מסתובבים. שאלתי אותם מאיפה הם והם אמרו ממסחרה. לא ידעתי מה השמות שלהם אני לא

מכיר אותם. אמרתי להם שאני הולך הביתה ואם הם רוצים לבוא איתי ואז הכרתי אותם. לפני אחרי אני לא הכרתי אותם.

ש. ואז הלכתם כל הלילה ונתפסתם בבוקר.

ת. כן". (ע' 161 שורות 11-19).

על הכחשת הנאשמים האחרים את דבריו, כי עבדו יחד "הם יכולים להכחיש. אין לי מה להכחיש" (ע' 155 שורות 5-9). לא זוכר באיזה רחוב הם עבדו. אישר האמור בחקירתו, כי עבד עד השעה 17:00 ולקח מונית מפתח תקווה בשעה 19:00, אשר הורידה אותם ליד השדות אחרי חצי שעה.

על נסיבות מציאת הציוד סיפר כך:

"אחרי מספר דקות לא היה לי שעון, אבל במרחק אני אומר לך שזה הי אחרי כמה מטרים. אני לא אומר שציוד, כי אני לא יודע מה זה. אני ראיתי דברים.

ש. אחרי כמה זמן הגיעה המשטרה.

ת. לא הרבה זמן. אני הגעתי לדברים ועד שהגעתי למקום הגיעו שוטרים אמרו לי לעצור ועצרתי. אם הייתי עושה את זה הייתי בורח.

...

ת. אני אומר שכנראה הם תצפתו על החוליה שהייתה שם. אנחנו כנראה נפלנו בין הדברים האלה שהם חושבים שאנחנו עשינו ככה וככה. זה מה שקרה.

ש. כמה זמן מהרגע שהגעת לציוד ועד שבאה המשטרה?

ת. לא זוכר" חזר שוב ושוב שאינו יודע להעריך את הזמן שעבר בין הגעתם לציוד להגעת השוטרים (ע' 157 שורה 25 ועד ע' 158 שורה 8).

הוטח בו שבחקירתו (ת/28 שורה 13) סיפר שאחרי שאותם אנשים ברחו אז הנאשמים חזרו וראו את הרכוש "אני לא אמרתי שחזרתי לקחת את הדברים". משכך המשיכה ב"כ המאשימה לשאול:

"ש. אז מה שהוא אמר "חזרנו לקחת את הציוד" זה לא נכון?

ת. אני לא אומר שהשוטר משקר, אבל זה הדעה שלו. אני הסברתי מה היה. אני אף פעם לא אמרתי על השוטרים שהם משקרים חס וחלילה, אבל כל אחד בדעתו".

השוטרים היו שם כשהם הגיעו לציוד "אני הגעתי והם היו שם, אולי הם תצפתו".

"ש. אז הגעתם ביחד לציוד?

ת. אני לא אומר שביחד, אבל אני בדרך שלי, הם אחרי, אני הגעתי לדברים. השוטר הראשון הגיע אלי אמר לי לעצור והדברים היו לידי.

ש. הגעתם ביחד לציד?

ת. כנראה שכן. אני לא זוכר. אני לא יכול להגיד לך במדויק 90%, זה קרה לפני 8 חודש" (ע' 158 שורות 13-23).

אשר לארבעה האחרים סיפר "ראיתי 4 דמויות רצים. באופן אוטומט אני פחדתי כי יש לי תנאי ופחדתי שזה משטרה. התחבאתי אני ושני הנאשמים עד שעברו מעלינו בדרך שלהם. קמתי אני והמשכתי את הדרך. לא היה לי שעון כדי להגיד כמה זמן זה לקח עד שהגעתי לשביל שבו ראיתי את הדברים" (ע' 151 שורות 21-31).

לא ראה ציוד על אותם ארבעה "רק ראיתי שבאים וברחתי", היה חושך ולכן לא ראה שהחזיקו באופניים (ע' 157 שורה 10).

לדבריו, לא שם לב שהבחורים זרקו ציוד "לא שמתי לב.... אני לא ראיתי. אני אומר בזה את האמת... לא ראיתי אפילו ציוד. מה שאני ראיתי אני אומר" (ע' 157 שורות 14-24).

לגבי הציוד סיפר, כי "אני לא יודע מה זה הרכוש ומה כלום, ראיתי דברים מונחים בשביל הזה. עד שהגעתי לדברים האלה ראיתי שני שוטרי מג"ב. אמר לי אחד מהם "תעצור" ועצרתי..." (ע' 151 שורה 31 עד ע' 152 שורה 2).

טען שלא נגע כלל בציוד, כשהוטחה בו גרסת השוטרים, לפיה נצפה עם הציוד לא הכחיש אלא התחמק:

"אני לא אומר שאף אחד משקר. משהו שהיה איתי אני הסברתי. מה רשמו או לא רשמו זה בעיה שלהם" ועל הרישום כי הנאשם היה עם קסדה לראשו השיב "זאת דעה שלו. מבחינתי לא הייתה לי קסדה על הראש" כשנשאל האם המתנדב סער משקר השיב "זו דעה שלו. אני לא אומר שהוא משקר", גל השיב גם ביחס לטענת סער כי החזיק שקית ירוקה "דעה שלו" (ע' 160 שורות 19-11 וכן שורות 28-29).

לדבריו, "כולנו שכובים על הרצפה והתחילו לחפש מה יש לנו בכיסים ולשים בפיקדון" (ע' 152 שורות 16-12). הכחיש שהיו לו כפפות או קסדה. הכחיש שהיה לו כלי פריצה, שפרץ לבתים, שקרע רשתות, שנכנס דרך חלונות, הכחיש שהוא מכיר את כפר סירקין, ולכן גם לא היה בבית בו עבדה מג'איה או בבית אחר.

על הדרישה להפשלת המכנסים על ידי סער סיפר כך:

"אני הייתי הראשון והוא שם לי את האקדח בראש. אמרתי לו שאני עוצר, שמתי את הידיים למעלה.

...

כן, אני הראשון שהוא עצר והוא אמר לי תעצור או שאני מנטרל אותך. אני עצרתי.

ש. תדבר על ההפשטה

ת. שהגיע השוטר הנוסף, הוא שם לנו אזיקים והוריד לנו את המכנסיים מתחת לברכיים. אני היחיד שהוא הוריד לו את החולצה. הייתי רק עם תחתון. השכיבו את כולנו על הרצפה. אני היחיד שהשוטר המתנדב דרך לי על הראש... (ע' 152 שורות 12-3). בחקירתו הנגדית סיפר כי פחד ולכן לא סיפר אבל הוא הצמיד לו אקדח "והוא הוריד לי את המכנסיים הוא חשב שאני אברח לו" (ע' 158 שורות 24-27). עוד סיפר כי סער "קילל אותי, דרך לי על הראש. אין שום דבר שלא נעשה. הוא אמר לי "אם אני אתפוס אותך אני אהרוג אותך" (ע' 154 שורות 16-18). סער אף הורה לו להוריד את החולצה (ע' 159 שורות 1-4).

נשאל כמה זמן היה ללא מכנס והשיב שאינו יודע, כמו כן אינו זוכר אם אפשרו להם להרים המכנסיים לאחר שנאזקו (ע' 159 שורות 13-18).

אף שטען שהאירוע עם הצמדת האקדח לראשו היה אירוע מפחיד אין הסבר מדוע סיפר על אירוע קל כמו התקרית עם השוטר בתחנה שהובילה לאישום החמישי אך אין כל אזכור בחקירותיו לאירוע הצמדת האקדח לראשו. לדבריו, הוא פחד לספר ורק בבית המשפט החליט לומר את הדברים (ע' 159 שורות 21-27).

ב"כ המאשימה שאלה שוב מדוע סיפר על תקרית אחת עם שוטר ולא על השנייה והנאשם השיב "כי הוא הצמיד לי אקדח לראש ואמר לי "אם אני אתפוס אותך אני אהרוג אותך במקום. הוא אמר לי "קום תברח ואם תצליח אני אנטרל אותך עכשיו". אני מוכן שיבוא ויעיד מהתחלה שיגיד לי את זה בפנים". כשהוטח בו שהשוטר העיד בבית משפט אך לא נשאל דבר בעניין אישר, כי "לא סיפרתי לאף אחד על זה. עד עכשיו אני מקבל תרופות על זה בכלא אם את לא יודעת. את יכולה לבדוק את זה". אישר, כי לא הגיש תלונה למח"ש ומסר שלא ידע למי פונים (ע' 160 שורות 1-6).

לגבי ההפרעה לשוטר בפרט האישום החמישי, סיפר שלאחר שלקחו מהם טביעות אצבע "שמו לידי שוטר שיעמוד לידי. השוטר הזה התחיל לחקור אותי בסיפורים אחרים. הוא אמר לי "אתה לא צעיר, אתה בגיר ואתה מזדהה בשם אחר, אתה שקרן, אתה גנב". אמרתי לו שלא יחקור אותי, הוא לא חוקר ואסור לו לשאול אותי שאלה. הוא דחף אותי, נתן לי מכות ואמרתי לו "תעזוב אותי, למה אתה מרביץ לי". הוא חשב שאני מאיים עליו כשאמרתי לו" אני אפגוש אותך בחוץ" אמרתי את זה בטעות" (ע' 152 שורות 18-22).

על ההזדהות כחליל אחמד עבדאללה בן 17 "אני מודה בזה, בגלל הפחד שלי. באותו יום שהחוקר הסביר לי מה אני עושה נזק לילד הזה שאני מזדהה בשם שלו ואמרתי לו שבאותה הדקה אני מצטער שהשתמשתי בשם שלו וזה היה בלי כוונה ואין לי קשר לילד הזה.... אחרי שהוא הרביץ לי אמרתי לו שאני אפגוש אותו בחוץ, אבל לא בכוונה של לפגוע בו, אלא להגיש תלונה. ניגשתי להגיש נגדו תלונה ואף אחד לא התייחס אלי" (ע' 152 שורות 24-28).

ביקש להוסיף, כי נחקר על ידי יוסי וולמן, ביום 21.8.16 בשעה 01:05 וסירב למתורגמן מאחר שהוא יודע את השפה

אך אינו יודע קרוא וכתוב ולכן סירב לחתום על החקירות שלו. הכחיש, כי חתם על החקירה השנייה אף שראה שהיא נושאת את חתימתו.

אף שהסכים לעימות עם שני הנאשמים האחרים הדבר לא נעשה (ע' 153 שורות 30-31).

סיכום ביניים

לסיכום פרק זה, אני מוצאת את עדויות השוטרים הדס וסער מהימנות לגבי הנסיבות בהן נצפו הנאשמים הולכים עם הציוד ותפיסתם. משכך אני קובעת כי הוכח הקשר בין הרכוש שנגנב מהמתלוננים לבין הרכוש שנתפס ברשותם של הנאשמים והושב למתלוננים.

חזקה תכופה

כפי שניתן להבין מסקירת הראיות עד כאן, מבקשת המאשימה לבסס את הרשעתם של הנאשמים בעבירות ההתפרצות, הסגת הגבול, הגניבה והחזקת רכוש החשוד כגנוב על העובדה כי ברשות הנאשמים נתפס הרכוש שנגנב מבתיים של המתלוננים, והכל כפי שפורט לעיל.

בעתירתה זו נשענת התביעה על החזקה שבעובדה בדבר "החזקה התכופה". מכוחה של חזקה זו רשאי בית המשפט לקבוע כי המחזיק ברכוש גנוב, בסמוך לאחר גניבתו, מעורב בביצוע הגניבה גופה. המחזיק יכול כמובן לספק הסבר המפריך את תוקפה של החזקה, אך בהיעדר הסבר אשר יש בו כדי לעורר ספק סביר, ובהיעדרה של תזה סבירה חלופית המעידה על כשרות ההחזקה, בכוחה של החזקה להביא להרשעה לא רק בעבירות של החזקת רכוש החשוד כגנוב, אלא אף בעבירות הגניבה או ההתפרצות שנלוותה לה.

הראיות המונחות בפני בית המשפט בכל הנוגע להתפרצות הינן נסיבתיות, בהעדר ראיה ישירה הקושרת את הנאשמים לביצוע ההתפרצות.

ואולם, הליך הסקת המסקנה המפלילה מורכב יותר מזה של ראיות ישירות, וזו מוסקת באמצעות הליך תלת-שלבי:

"בשלב הראשון נבחנת כל ראיה נסיבתית בפני עצמה כדי לקבוע אם ניתן להשתית עליה מימצא עובדתי; בשלב השני נבחנת מסכת הראיות כולה לצורך קביעה אם היא מערבת לכאורה את הנאשם בביצוע העבירה, כאשר הסקת המסקנה המפלילה היא תולדה של הערכה מושכלת של הראיות בהתבסס על ניסיון החיים ועל השכל הישר. המסקנה המפלילה עשויה להתקבל גם מצירופן של כמה ראיות נסיבתיות אשר כל אחת בנפרד אמנם אינה מספיקה לצורך הפללה, אך משקלן המצטבר מספיק לצורך כך; בשלב השלישי מועבר הנטל אל הנאשם להציע הסבר העשוי לשלול את ההנחה המפלילה העומדת נגדו. הסבר חלופי למערכת הראיות הנסיבתית, העשוי להותיר ספק סביר באשר להנחה המפלילה את הנאשם, די בו כדי לזכותו. בית-המשפט מניח את התזה המפלילה של התביעה מול האנטי-תזה של ההגנה ובוחן אם מכלול הראיות הנסיבתיות שולל מעבר לכל ספק סביר את גירסתו והסברו של הנאשם" (ע"פ 6392/13 מדינת ישראל נ' קריאף, 21.1.15, עמוד 34, ההדגשות שלי- אס"ח).

עוד מצאתי להפנות לע"פ 480/88 פרץ נ' מדינת ישראל (15.8.89):

עמוד 23

"הכלל בדבר ה"חזקה התכופה" אינו אלא אחת מהחזקות שבעובדה. על פי ההגיון וניסיון החיים ניתן להסיק מהימצאותו של חפץ שנגנב זמן לא רב לאחר הגניבה בחזקתו של פלוני, על הקשר שבין פלוני לבין מעשה הגניבה. הנחה זו בדבר הקשר בין מחזיק הסחורה הגנובה לבין מעשה הגניבה הינו בגדר הנחה בלבד. הנאשם רשאי להביא ראיות שיהיה בהן סתירה של ההנחה העולה מהימצאות הסחורה הגנובה בידיו, או בכדי להטיל ספק במשתמע מהימצאותו בידיו. בסופו של עניין על בית המשפט לשקול את הנסיבות כולן. אפילו הסברו של הנאשם לא נמצא מהימן, ולקבוע אם יש בחזקה כאמור ובהתחשב במכלול נסיבות המקרה, לבסס מסקנה במידת הוודאות הנדרשת במשפט פלילי להרשעתו של הנאשם. (סעיף 4 לפסה"ד, ההדגשות שלי- אס"ח).

....

משקלה של ההוכחה העולה מכלל החזקה התכופה עולה לא אחת ביחס ישיר למידת הקלות שבה יכול היה הנאשם להפריך את אמיתותה, אם אכן לא היה לה יסוד" (סעיף 5 לפסה"ד).

וכן ראה ע"פ 831/81 שרף נ' מדינת ישראל (27.4.83):

"כידוע חזקה תכופה בחפצים, אשר קיימת לגביהם הוכחה - שאין חולקין עליה במקרה דנן - כי נגנבו במועד מסוים ממקום שבוצעו בו פריצה וגניבה, מהווה הוכחה לכאורית, הקושרת את המחזיק בחפצים עם ביצוע עבירות אלה, אלא אם יש לו הסבר סביר ביחס לדרך שבה הוא רכש את החזקה בחפצים הגנובים". (עמוד 176 , ההדגשות שלי- אס"ח).

בע"פ 15/78 ביבס נ' מדינת ישראל (18.10.78) נקבע לגבי סמיכות בין מועד ביצוע העבירה למועד תפיסת הרכוש ברשות הנאשמים, כי:

"פשוט וידוע הוא כי הכלל בדבר החזקה התכופה אינו אלא אחת מן החזקות שבעובדה, שאומצו בדיני הראיות החלים אצלנו, תוך שאיבה מן ההגיון ומנסיון החיים, המצביע על סיבתיות לכאורית, הנלמדת ממערכת עובדות נתונה. במילים אחרות, יש והוכחתה של שורת נתונים (כגון עצם הימצאותה של סחורה בידיו של פלוני, סמוך למועד בו נגנבה מפלמוני) יוצר יסוד להנחה - כתולדה של ההסתברות בלבד וללא צורך בראיה ישירה - כי נתקיים גם אירוע עובדתי נוסף שלא הובאו לגביו ראיות (כגון שאלמוני הוא שגנב את הסחורה מידי פלמוני)...

...

ההנחה שבעובדה העולה מן החזקה ברכוש גנוב יכול שתוביל למסקנה כי המחזיק הוא הפורץ או הגנב, היינו כי הוא האדם שביצע את נטילת הרכוש שלא כדין מידי בעליו; יכול שהנסיבות העובדתיות תהיינה כאלה אשר על-פיהן נראה, לכאורה, שהמחזיק ברכוש הוא מקבל רכוש גנוב בידועין:

הכל תלוי בנסיבות העובדתיות, במועד שחלף מעת נטילת הרכוש מבעליו ונתונים כיוצא באלה. הוא הדין בקשר למשמעות המיוחסת לכל מרכיב מאלה היוצרים את החזקה, היינו ההחזקה ברכוש כשלעצמה, אופי הרכוש והקלות שבה הוא עובר מיד ליד" (סעיף 13 לפסה"ד, ההדגשות שלי- אס"ח).

גם בע"פ 8584/13 שטארה נ' מדינת ישראל (30.6.14), נקבע לגבי חלוף הזמן ממועד הגניבה ועד

לתפיסה, כי:

"ככלל, ככל שמתארכת התקופה מאז בוצעה עבירת הגניבה נחלשת ההנחה שהמחזיק ברכוש הוא הגנב עצמו דווקא ומתחזקת גם האפשרות המסתברת שהוא אדם שקיבל את הסחורה מן הגנב או מאדם שלישי שקיבל את הרכוש מן הגנב..." (פסקה 25, ההדגשות שלי- אס"ח).

ככל שפרק הזמן שחלף מאז ביצוע העבירה ועד לרגע מציאת החפצים הגנובים ברשות החשוד קצר יותר, מתחזקת החזקה כי הוא מעורב בביצוע העבירות (רע"פ 2653/15 **משה אברהם נ' מדינת ישראל**, 12.8.15).

בבוחני את השלב הראשון, נמצא כי הראיות אשר הוגשו לבית המשפט הינן ראיות אמת. קרי, נתתי אמון מלא בעדויות המתלוננים כי גנב מבתיים הציוד המפורט וכן לעדויות השוטר הדס והמתנדב סער כי ראו את הנאשמים הולכים כאשר האופניים והתיקים ברשותם, וכי בחיפוש על גופם נמצאו טבעת ונגן MP3 השייך למתלונן גל.

המתלוננים בתיק זה הינם עדים נייטרליים ועדויותיהם הותירו עלי רושם מהימן, הם לא ביקשו לסבך איש ובוודאי לא את הנאשמים, הם סיפרו על אשר גנב מהם ועל מה שראו או שמעו בליל האירוע או לאחר מכן. עדויותיהם של השוטרים, הותירה עלי אף היא רושם מהימן ועדותם גם נתמכה במזכרים ובדו"חות הפעולה שנערכו על-ידם.

מבחינת ההיתכנות אין כל מניעה מעשית לביצוע שלוש ההתפרצויות ברצף במהלך שעה ורבע לערך בבתיים הנמצאים בסמיכות זה לזה כפי שעולה מן המפה, ת/13.

אשר על כן ניתן לקבוע, כי ההתפרצויות ארעו בין השעות 3:45 ועד 05:00 ונגנב הציוד המתואר בעדויות המתלוננים ומפורט בכתה"א כאשר הציוד נתפס ברשות הנאשמים אך שעה ועשרים דקות לערך לאחר הפריצה בבית הראשון. השוטרים הדס וסער תיארו, כי ראו את הנאשמים הולכים עם שני זוגות אופניים ותיקים עליהם ועל גבו של הנאשם 1. בחיפוש על גופו של נאשם 3 נמצא גם נגן MP3 השייך למר גל.

האם כל אלה מספקים תשתית ראייתית מספקת לקביעה שעבירות ההתפרצויות והגניבה בוצעו על ידי הנאשמים. בנסיבות העניין, ניסיון החיים, השכל הישר וההיגיון מובילים למסקנה כי הנאשמים הם שפרצו וביצעו את הגניבות.

כאמור, ככל שפרק הזמן שחלף מאז הגניבה ועד לרגע תפיסת הרכוש הגנוב ברשותו של הנאשם קצר יותר, כך מתחזק משקל החזקה ולהיפך.

חזקה תכופה קיימת הן מבחינת פרק הזמן שעבר והן מבחינת טיב הרכוש וצירוף של שלוש דורות. ברע"פ 2653/15 **אברהם נ' מדינת ישראל**, (12.08.15), נדחה ערעורו של נאשם אשר הורשע בגניבת אופנוע שנתפס ברשותו יומיים וחצי מאז שנגנב, וזאת בהעדר הסבר מניח את הדעת להימצאות האופנוע ברשותו וכשבתוכו כלי פריצה לרכב. גם ברע"פ 7362/14 **אבו ריא נ' מדינת ישראל** (04.11.14), נדחה ערעורו של נאשם אשר הורשע בגניבת פריטים שנמצאו ברשותו כעבור ארבעה ימים ממועד הגניבה.

כאמור הנאשמים יכולים להפריך את החזקה על-ידי הצעת הסברים חלופיים להימצאותו של הרכוש הגנוב בידיהם.

לטעמי, לא עלה בידי הנאשמים לסתור את החזקה התכופה ולו בדרך של הצבת ספק סביר בקיומה. הנאשמים לא סיפקו הסבר המניח את הדעת כיצד הגיע הרכוש לידיהם. הנאשמים ניצפו על ידי השוטרים הדס וסער כשהם מתהלכים

עם הציוד ברשותם. הם מסרו גרסאות מתפתלות בניסיון לטעון שכלל לא אחזו ברכוש הנטען, ולא סיפקו הסבר מהיכן השיגוהו בטרם נעצרו על ידי השוטרים. שקרי הנאשמים כי לא נשאו עמם את הרכוש, בניגוד לדברי השוטרים הדס וסער הנם שקרים הנוגעים לשורש טענות ההגנה. הנאשמים סתרו את עצמם, וסתרו האחד את השני, חזרו בהם בעדותם בבית המשפט מגרסתם המפלילה במשטרה והציגו גרסה כבושה לפיה איש מהם לא נגע ברכוש, וכי השוטרים הגיעו למקום ועצרו אותם עת הגיעו הנאשמים לרכוש.

הנאשמים מסרו גרסאות סותרות לגבי הקשר שלהם לרכוש הגנוב. נאשם 1 **בת/24** הודה שאחז באופניים כחולות ונאשם 3 אחז באופניים לבנות ואישר כי היו עמם תיקים. **בת/25** דיבר לראשונה על ארבעה אחרים שזרקו הציוד וברחו מהמקום. נאשם 2 מסר **בת/26** וכן **בת/27** כי הציוד היה על שני הנאשמים האחרים ולראשונה בעדותו בבית המשפט העלה הטענה ששמע את הנאשמים האחרים מדברים על ארבעה שזרקו הציוד וברחו. כמו- כן חזר בו מגרסתו המפלילה וטען שפגש בנאשם 1 ורק אחר כך בנאשם 3.

נאשם 3 מסר **בת/29** כי השלושה עבדו יחד ומצאו הרכוש לאחר שארבעה אחרים ברחו מהמקום, אך לא נגעו ברכוש. לאחר הגיעם לציוד הגיעו גם השוטרים. על גרסה זו חזר גם **בת/30**. בעדותו בבית המשפט אישר, כי לא ראה את הארבעה האחרים זורקים ציוד.

כאמור, בעדותם בבית המשפט הנאשמים הרחיקו עצמם אפילו מהגרסאות שמסרו במשטרה ולא סיפקו הסבר חלופי כיצד הגיע הרכוש לידיהם. הדס וסער עקבו אחריהם מרחק הליכה של מאות מטרים ולא ראו איש מלבדם. הנאשם 3 שולט בשפה העברית ואם נכונה הייתה הטענה שנראו במקום ארבעה אחרים נמלטים מצופה היה שיאמר זאת לשוטרים הדס וסער במקום בעת מעצרם. הנאשמים התחמקו עת שהוטחה בהם גרסת השוטרים לפיה נצפו הולכים עם הציוד וכי לא היו במקום אנשים אחרים.

מצופה היה שהנאשמים יתנו גרסה סדורה ואחידה לגבי נסיבות המפגש ביניהם, אופן מציאת הרכוש שיאפשר להסיק שאולי הושאר על ידי אחרים שביצעו ההתפרצויות והגניבות. אין בידי לקבל גרסתם המשתנה של הנאשמים לפיה הגיעו לרכוש ביחד עם השוטרים. דווקא שקריהם לא מאפשרים הסבר חלופי אחר לפיו אפשר שהמעשים בוצעו ע"י אחרים.

העדר הסבר סביר מצד הנאשם אינו מחייב את בית המשפט להרשיע על-פי ההנחה הנובעת מהחזקה התכופה, אלא אם כן שוכנע בנסיבות העניין, כי החזקה התכופה מצביעה ללא צל של ספק על ביצוע העבירה שהוא מייחס לנאשם (ע"פ 117/81 **בן חמו נ' מדינת ישראל** (24.6.82)).

מצווה על בית המשפט לבחון אף מיוזמתו האם ניתן להצביע על תרחיש מזכה המתיישב באופן סביר עם חומר הראיות, יחד עם זאת לא די בספק תיאורטי מול החזקה התכופה (ע"פ 9439/06 **איפרגן נ' מדינת ישראל** (10.04.08) וכן ע"פ 6890/04 **מדינת ישראל נ' בלאוסוב** (13.9.05)).

לאחר שבחנתי מכלול עדויותיהם של הנאשמים, לא מצאתי תרחיש מזכה, המתיישב באופן סביר עם חומר הראיות.

האפשרות כי אדם או קבוצת אנשים אחרת ביצעה את ההתפרצויות והגניבות ובדרך מקרה נמצא הרכוש בידי הנאשמים כשעה ועשרים דקות לאחר מכן בשדה סמוך לכפר, כאשר לא ניתן כל הסבר לכך על ידי הנאשם הינה אפשרות תאורטית, שאינה עומדת במבחני השכל הישר וניסיון החיים. אלו מצטרפים לגרסתם הלא מהימנה של הנאשמים ולניסיונם להרחיק עצמם מהמתרחש בטענה, כי היו במקום ארבעה אחרים שברחו מהמקום והם שהותירו את הרכוש

במקום. לו כך הדברים מצופה היה שכלל הנאשמים יעלו גרסה זו בהזדמנות הראשונה. כאמור, אף בעדותם בבית המשפט גרסתם לא הייתה אחידה ורק נאשם 1 עמד על כך שראה אחרים זורקים את הציד, בעוד נאשם 2 כלל לא ראה דבר ונאשם 3 רק ראה אותם בורחים אך לא ראה שזרקו ציד.

גם העובדה שנמצא ברשות הנאשמים יותר ציד מזה שדווח על ידי המתלוננים אין בה לתמוך בכך שאחרים הם שביצעו את ההתפרצויות, זאת מאחר שכלל הראיות בתיק מלמדות באופן חד וברור, כי לא היו אחרים זולת הנאשמים.

נוכח כל אלה, הרי שצירוף מכלול הראיות, ושילובן זו בזו, כמצוות הפסיקה, מביא למסקנה הלוגית כי בפני בית המשפט נמצא תצורף שלם המאפשר רק הסקת מסקנה מרשיעה מעבר לספק סביר.

ואולם שונים הדברים באשר לאישום השני.

הראיות באישום השני

גב' מג'יאה, סיפרה שהתעוררה בשעה 04:30, למשמע רעשים מהחלון בסלון. ראתה שני אנשים בתוך הבית, כאשר ראו אותה הם קפצו מהחלון. מפאת החושך לא ראתה פנים אך ראתה שתי דמויות שמבחינת גובה ומשקל היו דומים. לא נגב דבר והעדה לא קשרה מי מהאנשים באופן ישיר להתפרצות זו.

בתום פרשת התביעה טענו הנאשמים, כי אין להשיב לאשמה ביחס לאישום זה. דחיתי הבקשה וחייבתי אותם להשיב לאשמה מנימוקים שפורטו בהחלטתי.

מכלול הראיות מצביע על כך שהנאשמים היו בכפר, ובשל סמיכות הזמן והמקום אפשר להניח, כי הם שהתפרצו לבית בו מתגוררת הגב' מג'יאה אך הדבר לא הוכח במידה הנדרשת בפלילים כדי להרשיעם באישום זה. הכחשת הנאשם 3 את גרסת העדה מג'יאה לא מעלה ולא מורידה נוכח הכחשתו הגורפת את כל המיוחס לו ואין לראות בכך כוונה להכחיש דבריה מתוך מפגש בין השניים בליל האירוע.

בנסיבות אלה אני סבורה שלא ניתן לקבוע כי הנאשמים הם שהתפרצו לבית ועל כן יש לזכותם.

אעבור לבחון טענות נוספות שהועלו על ידי ב"כ הנאשמים.

מחדלי חקירה והעדר טביעות אצבע ו-DNA

ב"כ הנאשמים טענו למחדלי חקירה בתיק הכוללים; אי עריכת עימות בין הנאשמים נוכח הגרסאות השונות שעלו בחקירתם במשטרה, אי תפיסת סרטוני אבטחה ממצלמות בכפר, אי בדיקת טענות הנאשמים בקשר לארבעה שברחו מהמקום והותירו אחריהם הציד, וכן אי בדיקת טביעות אצבע ו-DNA מהציד ובתי המתלוננים.

אין חולק, כי לא נמצאו טביעות אצבע, וכי לא נבדקו כל הפריטים ולא כל הבתים ולא נבדק DNA על הכפפות שנמצאו באחד התיקים. אין מחלוקת שלא נערך עימות בין הנאשמים חרף הסתירות בעדויותיהם. ולא נאספו סרטוני אבטחה ממצלמות בכפר.

העידו החוקרים וולמן ועסיס ואנשי המז"פ היקרי ודוסטאר. החוקר וולמן לא מצא לנכון להנחות את חוקרי המז"פ לקחת טביעות אצבע מהרכוש שנתפס מאחר זה נתפס על הנאשמים נימוק דומה ניתן גם על ידי החוקרת עסיס. לדברי החוקרת עסיס מאחר שהציוד נתפס על הנאשמים לא היה טעם בהצבעה בזירת האירוע בה נתפסו ובחינת מסלול הליכתם כך גם לגבי בדיקת טענתם להימצאות אחרים בזירה. עוד מסרה שאם לא נערך עימות אזי לא מצאה לנכון לעשות כן ואישרה שביקשה לקבל סרטוני מצלמות האבטחה בכפר אך לא ידעה להסביר מדוע לא התקבלו.

דוסטאר מסר, כי לא מצא טביעות אצבע או DNA בזירות שבדק.

באשר לטענה, כי לא נמצאו טביעות אצבע של הנאשמים בזירות האירוע או על הציוד, הרי שההלכה הפסוקה קובעת ש"אין משמעות ראייתית מזכה להיעדרן של טביעות אצבע או דנ"א, שכן כוחן של ראיות מדעיות מסוג זה הוא בהימצאותן ולא בהיעדרן", וכי אין בהיעדרן כדי ליצור ספק סביר בהוכחת אשמתו של הנאשם (ע"פ 8798/12 מרדכי נבון נ' מדינת ישראל, וכן ע"פ 6679/04 אלכסנדר סטקלר נ' מדינת ישראל).

אמנם בענייננו אין טביעת אצבעות או ממצאי DNA אולם אין בכך כדי לגרוע מקיומה של החזקה התכופה. החזקה נשענת על מכלול הנסיבות ועל ההיגיון.

הנסיבות של אי תפיסת סרטוני האבטחה בכפר, ככל שיש כאלה, לא הובררו. אשר לבדיקת טענות הנאשמים לגבי ארבעה שלטענתם ברחו מהמקום והותירו אחריהם את הרכוש, הרי שהחוקרת עסיס הסבירה, שלאור תפיסת הנאשמים עם הציוד ונוכח דו"חות השוטרים שעקבו אחרי הנאשמים ולא ראו אחרים במקום לא ראו טעם לבדוק כיוון חקירה זה. יוער, כי אף מסוק שהועלה לאוויר לסייע בסריקות לא העלה דבר לגבי חשודים אחרים.

הלכה היא כי מחדלי חקירה אין בהם כשלעצמם כדי להביא לזיכויו של נאשם, אם חרף קיומם הונחה תשתית ראייתית מספקת להוכחת אשמתו בעבירות שיוחסו לו. כך נקבע ברע"פ 3610/15 סמיונוב נ' מדינת ישראל (8.6.2015):

"אין במחדל חקירה כדי להביא בהכרח לזיכויו הנאשם. כפי שנפסק, במקרים בהם נתגלו מחדלי חקירה, ביהמ"ש צריך לשאול עצמו האם המחדלים כה חמורים עד שיש לחשוש כי קופחה הגנת הנאשם. ע"פ אמת מידה זו, על ביהמ"ש להכריע מה המשקל שיש לתת למחדל לא רק כשהוא עומד לעצמו, אלא גם בראיית מכלול הראיות. נפקות המחדל תלויה בתשתית הראייתית שהניחה התביעה ובספקות שמעורר הנאשם, והשלכותיו תלויות בנסיבות של כל עניין ועניין." (סעיף 9 לפסה"ד, ההדגשות שלי- אס"ח).

מצופה היה מגורמי החקירה כי יאספו את הסרטונים ככל שיש כאלה אך לא שוכנעתי, כי באלה יש לפגוע בהגנת הנאשמים. כך גם עריכת עימות במקום שבו כל נאשם מתבצר בעמדתו ואומר על חברו "שקרן" יכולה להראות כפעולת חקירה שלא תניב פירות.

נוכח האמור לעיל, לא מצאתי כי יש במחדלים הנטענים להשליך על המסקנה המרשיעה.

הדרישה להפשלת המכנסיים למניעת בריחת הנאשמים

איני מקבל טענות ב"כ הנאשם 3, כי האירוע שתואר על ידי המתנדב סער והנאשמים הוא בבחינת מעשה מגונה. יחד עם זאת מדובר בהתנהלות מטרידה שלטעמי מצריכה בדיקה ורענון נהלים. סער הסביר, כי החזיק בידו אקדח אך חשש שמי

מהנאשמים יברח, משרצה להימנע מסיטואציה בה יצטרך לירות החליט להורות להם להפשיל מכנסיהם מעט ולשכב על הרצפה וזאת כדי לעכב אותם במידה ומי מהם ינסה לברוח.

דחיתי טענות ב"כ הנאשם 3 ממספר טעמים, ראשית השוטר הדס לא נחקר בעניין זה אף שנכח במקום ואף שהעד התייצב לחקירתו בבית המשפט בשתי הזדמנויות. אף שנאשם 3 שמע את עדותו בבית המשפט של המתנדב סער הרי שלא הוטח בו שהפשיט את הנאשמים אלא שהורה להם להפשיל מכנסיהם למניעת בריחה. התרשמתי, כי הנאשמים בעדותם בפני העצימו את האירוע, ואין בידי לקבל תיאורם, כי המתנדב שהחזיק בנשק והורה להם להפשיל מכנסיהם למניעת בריחה מצא זמן להפשיט כל אחד ואחד מהם כשהוא בגפו והם שלושה.

גם בעניין האיומים באקדח כלפי הנאשם 3 הדברים עלו לראשונה בעדותו בפני ולא הוטחו במתנדב סער או בשוטר הדס.

כאמור, מוצאת אני טעם לפגם בדרישה להפשיל מכנסיהם כדי למנוע בריחה כאשר היה ברור למתנדב סער שהם נשמעים להוראותיו בייחוד כשהוא עומד עם אקדח שלוף בידו. מעדותו של סער עלה, כי לאחר שהנאשמים נאזקו הם הושארו שכובים על הרצפה עם פניהם לקרקע במשך 10 דקות לפחות וגם זאת ללא סיבה שהובררה בפניי.

לסיכום

קבעתי, כי עדויות המתלוננים והשוטרים מהימנות עלי. מצאתי את עדויותיהם של הנאשמים כבלתי מהימנות, ואין בידי לקבל את הסבריהם המשתנים בדבר ההימצאות הרכוש בידיהם זמן קצר לאחר הפריצות והגניבות במקום סמוך, הנאשמים לא הצליחו לסתור את החזקה התכופה, ובשים לב לכלל הנסיבות, לרבות לפרק הזמן הקצר שעבר מרגע ההתפרצויות והגניבות, למיקום הגיאוגרפי הסמוך, ולחוסר המהימנות שהיה שזור בכל עדותם - מתקבלת מסקנה עובדתית ברורה, נקיה מספק סביר, המרשיעה הנאשמים בעבירות הבאות:

הוכח האמור באישום הראשון ועל כן אני מרשיעה את הנאשמים בעבירות של התפרצות למגורים בצוותא, הסגת גבול פלילית בצוותא, גניבה בצוותא.

הוכח האמור באישום השלישי ועל כן אני מרשיעה את הנאשמים בעבירות של הסגת גבול פלילית בצוותא וגניבה בצוותא.

הוכח האמור באישום הרביעי ועל כן אני מרשיעה אותם בעבירות של התפרצות למגורים בצוותא, גניבה בצוותא (2 עבירות), ניסיון התפרצות למגורים בצוותא והסגת גבול.

הנאשמים הודו בכניסה לישראל שלא כחוק ועל כן אני מרשיעה אותם בעבירה זאת, כאמור בפרט האישום החמישי.

נאשם 3 הודה בעבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו ועל כן אני מרשיעה אותו בעבירה זו כאמור בפרט האישום החמישי.

ברשות הנאשמים נתפס גם רכוש שלא הוברר מי בעליו ולא כיצד הגיע לידיהם, נוכח הנסיבות בהן נמצא הרכוש ברשותם ומשלא סיפקו הסבר המעיד, כי הושג כדן, הרי שהוכח שהנאשמים החזיקו ברכוש החשוד כגנוב, ועל כן אני מרשיעה אותם בהחזקת רכוש החשוד כגנוב כאמור באישום החמישי.

נוכח קביעותי, כי המאשימה לא עמדה בנטל הוכחת ההתפרצות בצוותא שבאישום השני אני מזכה אותם מעבירה זו.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה היום, כ"ו אייר תשע"ז, 22 מאי 2017, במעמד הצדדים